

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวพรสิริ มั่นคง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2549

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวพรสิริ มั่นคง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มีนาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
นางสาวพรสิริ มั่นคง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2549

พรสิริ มั่นคง. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร องค์ประกอบที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้านคือ องค์ประกอบด้านส่วนตัวได้แก่สาขาวิชาที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ความเชื่ออำนาจในตน และค่าใช้จ่ายต่อเดือน องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร. ปีการศึกษา 2548 จำนวน 274 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_5) นิสัยในการเรียน (X_{14}) ความเชื่ออำนาจในตน(X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์(X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{19}) และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน(X_9)

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง: บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_8)

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ สาขาวิชาที่ศึกษา : สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์(X_1) สาขาวิชาที่ศึกษา : สาขาวิชาช่างไฟฟ้า (X_2) สาขาวิชาที่ศึกษา : สาขาวิชาช่างกลโรงงาน (X_3) สาขาวิชาที่ศึกษา : สาขาวิชาช่างกลโรงงาน (X_4) ค่าใช้จ่ายต่อเดือน (X_6) รายได้ของผู้ปกครอง (X_7) สถานภาพสมรสของบิดามารดา : บิดา มารดาถึงแก่กรรม(X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ(X_{11}) อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง (X_{12}) อาชีพของผู้ปกครอง : ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว (X_{13})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) และนิสัยในการเรียน (X_{14}) โดยองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 43

5. สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .300 + .300 X_{18} + .253 X_{19} + .170 X_{16} + .150 X_{14}$$

5.2 สมการพยากรณ์ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .324X_{18} + .241X_{19} + .164X_{16} + .157X_{14}$$

FACTORS AFFECTING ON SELF DISCIPLINE OF STUDENTS LEVEL I
OF INDUSTRIAL VOCATION OF BANGKOK TECHNOLOGY
SCHOOL IN KHET PRAKHANONG , BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

MISS PORNSIRI MANKONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

March 2006

Pornsiri Mankong. (2006). *Factors Affecting on Self Discipline of level I Students level I of Industrial Vocation of Bangkok Technology School in Khet Prakhanong , Bangkok .* Master's Project, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Promtida Sankamkrue.

The purpose of this research was to investigate Factors Affecting on Self Discipline level I Students of Industrial Vocation of Bangkok Technology School in Khet Prakhanong , Bangkok . These factors were divided into three dimensions, first of them was personal factors : major subject, learning achievement , studying habits , belief in internal locus of control and expenditure , second of them was family factors : gardients's salary, gardients's occupation , gardients's marital status and interpersonal relationship between students and gardients's , third of them was learning environment factors : learning physical appearance , interpersonal relationship between students and teachers , and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 274 sample were level I Students of Industrial Vocation of Bangkok Technology School in academic year 2005. The research instrument was factors affecting on self discipline students questionnaires. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis .

The result were as follows :

1. There were significantly positive correlation among self – discipline and 7 factors ; learning achievement (X_5) studying habits (X_{14}) belief in internal locus of control (X_{15}) interpersonal relationship between students and gardients's (X_{16}) learning physical appearance (X_{17}) interpersonal relationship between students and teachers (X_{18}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (X_{19}) at .01 level and gardients 's marital status : separation of their gardients's (X_9) at .05 level, respectively.

2. There were significantly negative correlation between self – discipline and 1 factor ; gardients 's marital status : couple (X_8) at .05 level.

3. There was no significantly correlation among self – discipline and 10 factors ; major subject : electronic major (X_1) major subject : electric major(X_2) major

subject : machinery major (X_3) major subject : vehicular major (X_4) expenditure (X_6)
 gardients's salary (X_7) gardients's marital status : father/mother dead(X_{10}) gardients's
 occupation : government officer (X_{11}) gardients's occupation : employee of company (X_{12})
 gardients's occupation : commerce or own business (X_{13}).

4. There were significantly 4 factors affecting on self – discipline ranking from the most affecter to the least affecter were as follows : interpersonal relationship between students and teachers (X_{18}) interpersonal relationship between students and their peer groups (X_{19}) interpersonal relationship between students and gardients (X_{16}) and studying habits (X_{14}) at .01 level. These 4 factors could predicted self – disipline of student about percentage of 43.

5. The predicted equation of self – disipline of students were as follows :

5.1 In term of raw score were :

$$\hat{Y} = .300 + .300 X_{18} + .253 X_{19} + .170 X_{16} + .150 X_{14}$$

5.2 In term of standard score were :

$$Z = .324X_{18} + .241X_{19} + .164X_{16} + .157X_{14}$$

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่ององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ของ พรสิริ
มั่นคง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

อนุมัติให้สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

วันที่.....เดือน.....มีนาคม....พ.ศ.2549

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสงคำเครือ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง และ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา กรรมการ แต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิดและข้อเสนอแนะ ตลอดจน ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ด้วยความเมตตา ซึ่งผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ อาจารย์ ดร. พาสนา จุฬรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และให้คำแนะนำในการตรวจเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เผ่าพงษ์สันต์ แสงหิรัญ ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ อาจารย์อัชฌรา พงษาปาน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ อาจารย์บุญมั่น วงศ์ศรีสวัสดิ์ หัวหน้า ฝ่ายพัฒนาการศึกษาที่ได้กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบ แบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้ คำแนะนำ ให้กำลังใจผู้วิจัยในระหว่างการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ของผู้วิจัย ที่ให้กำลังใจ ความห่วงใย และการสนับสนุนในการทำ วิจัย คุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ และอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนสำเร็จการศึกษา

พรสิริ มั่นคง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	9
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	18
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ.....	31
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	32
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	32
ประชากร.....	32
กลุ่มตัวอย่าง.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	32
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	62
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	62
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
อภิปรายผลการศึกษา.....	65
ข้อเสนอแนะ.....	78
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก.....	88
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	110

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง.....	55
2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง.....	56
3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง.....	58
4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง.....	59
5 องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองโดยใช้การถดถอยพหุคูณ.....	60
6 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามนิสัยในการเรียน.....	103
7 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน.....	104
8 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง.....	105
9 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน.....	106
10 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์.....	107
11 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	108
12 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง.....	109
	110

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวไม่ได้ ต้องอาศัยสังคม เป็นสมาชิกของสังคม เริ่มตั้งแต่สังคมหน่วยเล็ก ๆ เช่น ครอบครัว โรงเรียน หมู่บ้าน ประเทศชาติ มนุษย์จึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกันตั้งแต่เกิดจนถึงตาย และเมื่อมีสมาชิกจำนวนมากได้มาอยู่ร่วมกันในสังคม สมาชิกก็ย่อมมาจากชาติ ตระกูลต่างกัน มีนิสัยใจคอแตกต่างกัน ถ้าขาดระเบียบวินัย ต่างคนต่างกระทำตามที่ตนพอใจที่ตนต้องการ ความขัดแย้งย่อมเกิดขึ้น และในที่สุดความวุ่นวายก็ย่อมตามมาซึ่งทำให้หาความสุขสงบสุขไม่ได้เลย ดังนั้นสังคมจึงต้องอาศัยความมีวินัยเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติร่วมกัน (บุญมี แทนแก้ว 2542 : 63-64) หากสมาชิกในสังคมมีระเบียบวินัยนั้นนอกจากจะเป็นการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมเพื่อแล้ว ยังทำให้ช่วยสมาชิกก้าวขึ้นสู่ความสำเร็จและเป็นการพัฒนาสังคมให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและทำให้ประเทศชาติได้รับการพัฒนาทัดเทียมกับนานาชาติอารยประเทศด้วย (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2539 : 52)

จุดหมายที่แท้จริงของความมีวินัยคือ เพื่อให้บุคคลเกิดความต้องการที่จะกระทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่จากสิ่งที่อยู่แวดล้อมหรือการบังคับบัญชา วินัยที่ดีนั้นเกิดขึ้นจากแรงผลักดันภายในตัวเองมากกว่าแรงบังคับจากภายนอก คือความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นแนวทางหนึ่งของการพัฒนาบุคคลคือการพัฒนาจริยธรรมให้ฝังลึกจนอยู่ในลักษณะนิสัยและจิตใจของบุคคล เพื่อเป็นพื้นฐานหรือภูมิคุ้มกันให้บุคคลละอายต่อการกระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องและหันมาประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องดีงามตามมาตรฐานที่สังคมยอมรับ (นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ. 2520 : 255 -257) ซึ่งการที่จะเสริมสร้างให้บุคคลมีคุณภาพดังกล่าวได้นั้นจะต้องปลูกฝังให้คนมีวินัยในตนเองเสียก่อน เพราะวินัยในตนเองนั้นเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้เกิดวินัยในสังคม ช่วยให้ผู้คนที่พฤติกรรมที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน มีความปรองดองในหมู่คณะ รวมทั้งยังเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาบุคคลให้เป็นคนดี มีความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น รู้จักควบคุมตนเองซึ่งก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวบุคคลและสังคมที่เกี่ยวข้องมนุษย์ (กรมวิชาการ. 2524 : 1)

สำหรับการส่งเสริมให้เยาวชนให้มีวินัยในตนเองก็เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะเยาวชนนั้นเป็นกำลังสำคัญในการที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป เนื่องจากในวัยนี้จะเริ่มมีความสามารถทางการรู้ การคิด และสติปัญญาใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ที่พัฒนาตามปกติ เพราะฉะนั้นจึงควรได้รับการพัฒนาด้านความมีวินัย ซึ่งเป็นการให้เขาได้เรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขา โดยมีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่คำนึงถึงตนเองและผู้อื่นให้เขาได้กระทำในสิ่งที่สังคมยอมรับ เพื่อที่จะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาที่จะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน (Crow and Crow. 1962 : 398) และการมีวินัยในตนเองนั้นก็ยิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เยาวชนจะต้องสร้างให้เกิดกับตนเองเป็นพื้นฐาน มิฉะนั้นแล้วการที่จะคบหาสมาคมหรืออยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมย่อมเป็นไปได้ยาก

ถ้าไม่สามารถสร้างวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นได้แล้วการจะสร้างวินัยเพื่อส่วนรวมย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะวินัยในตนเองเปรียบเสมือนเครื่องปรุงแต่งขัดเกลานิสัยใจคอ ให้บุคคลมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และก็จะส่งผลให้เกิดความสุขกายสบายใจตามมา (พล แสงสว่าง. 2537 : 3)

โรงเรียนเป็นสังคมที่เยาวชนได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในสังคมนี้ โรงเรียนจึงเป็นหลักสำคัญในการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชน และปัญหาที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นเป็นเรื่องที่ครูส่วนมากจะพบ เพราะระยะของความสับสนต่างๆของเยาวชนเป็นระยะที่เกิดพฤติกรรมที่ขัดต่อกรอบรับของสังคมได้เสมอ ซึ่งที่พบมากคือปัญหาการทำผิดต่อระเบียบของโรงเรียน ปัญหาด้านการเรียน เช่น นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากเรื่องสุขภาพ สถิติปัญญา สภาพครอบครัว ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ สังคมมีมิตรระหว่างตัวนักเรียนกับเพื่อน และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อครูและโรงเรียน ปัญหาทางด้านส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นความผิดปกติทางนิสัย เช่น การก้าวร้าว การกระทำที่รุนแรง ทำลายความสงบ ทะเลาะวิวาท การแต่งกายไม่ถูกระเบียบอาจเป็นด้วยได้รับความเข้มงวด ถูกบังคับมากเกินไป ขาดความมีระเบียบ เกียจคร้าน มีความไม่ซื่อสัตย์ ทุจริต ลักขโมย ปัญหาการบีบคั้นทางจิตใจ เช่น เป็นคนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ มีอาการเฉื่อยชา เหม่อลอย ไม่สนใจกิจกรรม มีความวิตกกังวล กลัวอุปสรรค ล่วงหน้า มีลักษณะแสดงความไม่มั่นใจด้วยการย้ำคิด คือ เมื่อได้รับการตำหนิ ตักเตือน หรือการพุดวิจารณ์จากบุคคลอื่น จะเก็บเรื่องมารุ่นคิด อาการย้ำทำ คือ การต้องการทำซ้ำซาก ปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ ไม่กล้าแสดงออก ไม่เปิดเผยตนเอง แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับวัย การแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศ ปัญหาการติดยาเสพติด (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม.2527 : 141-144)

นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ก็จัดอยู่ในกลุ่มเยาวชนและยังเป็นวัยที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งปรากฏหลักฐานให้เห็นเสมอว่า นักเรียนอายุในช่วงนี้ยังมีปัญหาการกระทำผิดวินัยอยู่ ซึ่งจากผลการปฏิบัติงานและวิธีดำเนินการของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน พบว่านักเรียนประพฤติตนไม่สมควร ได้แก่ แต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย เข้าสถานที่ที่การเล่นพนัน หลบหนีการเรียน ดื่มสุรา สูบบุหรี่ ก่อเหตุทะเลาะวิวาท เทียบเตรเกินเวลา มั่วสุม ซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าวนี้ทำให้เกิดความสูญเสียระเบียบต่อสังคมและส่วนรวม และก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ (กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน 2538 – 2540 : ไม่ปรากฏเลขหน้า)

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการศึกษา โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ (สัมภาษณ์อาจารย์อัมพร เมื่อธันวาคม 2547) ถึงปัญหาของนักเรียนในโรงเรียนที่พบมากที่สุด โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์ว่า นักเรียนในโรงเรียนของท่านนั้นระดับชั้นใดมีปัญหามากที่สุด และส่วนใหญ่แล้วมีปัญหาในด้านใด และได้รับคำตอบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ซึ่งเป็นระดับที่มีนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี เป็นระดับชั้นที่มีปัญหามากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วนั้นมีปัญหาในเรื่องการทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน เช่น การแต่งกายผิดระเบียบ ความประพฤติที่ขัดต่อคุณธรรมของสังคม ปัญหาเรื่องการหลบหลีกเข้าเรียน การทะเลาะเบาะแว้ง

กับสถาบันอื่น เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ จำนวน 100 คน โดยการใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ และผลการสำรวจมีรายละเอียด ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ใช้คำถามว่า “ขณะนี้ท่านมีปัญหาใดเกี่ยวกับเรื่องใดมากที่สุด” พบคำตอบมากที่สุด ได้แก่ ไม่ชอบกฎระเบียบของโรงเรียน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36 มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน ไม่เข้าใจวิชาที่เรียน ไม่เข้าใจ ทำวิชาฝึกปฏิบัติไม่ได้เต็มที่ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17 มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน จำนวน 15 คน คิดเป็น ร้อยละ 15 ไม่กล้าถามอาจารย์เวลาที่ ไม่เข้าใจบทเรียน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11 มีความรู้สึกว่าคุณอื่นในสังคมไม่ชอบที่เขานักเรียนช่าง ถูกคนในสังคมมองในแง่ร้าย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9 อยากให้โรงเรียนจัดกิจกรรมบันเทิง 5 คิดเป็นร้อยละ 5 หางานพิเศษทำไม่ได้ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และไม่มีปัญหาใดเลย จำนวน 3 คน คิดเป็น ร้อยละ 3

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า จากปัญหาในข้อที่ 1 ท่านคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด สาเหตุที่พบมากที่สุดคือ ได้แก่ กฎระเบียบของโรงเรียนมีมากและบังคับเกินไป จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38 ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจเรียน วิชาที่เรียนยากโดยเฉพาะวิชาที่มีการฝึกปฏิบัติในโรงฝึกงาน ไม่มีพื้นฐานความรู้ในบางวิชา ไม่เข้าใจเวลาที่อาจารย์สอน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18 ไม่ชอบเพื่อนบางคน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13 อาจารย์ดู อาจารย์มองเขาว่าเป็นคนไม่ดี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ผู้คนคิดว่าเด็กช่างเป็นคนไม่ดีทุกคน จำนวน 8 คน คิดเป็น ร้อยละ 8 โรงเรียนไม่เคยมีกิจกรรมบันเทิงให้นักเรียนเลย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 คิดว่าตนเองไม่มีความสามารถเพียงพอ จำนวน 4คน คิดเป็นร้อยละ 4 และไม่มีปัญหาใดเลย จำนวน 3 คน คิดเป็น ร้อยละ 3

จากการสำรวจปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยคาดว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร น่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง ดังที่ ประภาพรรณ เอี่ยมสุภษิต (2532 : 759) ได้กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งทางกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการลงโทษหรือควบคุม และต้องเป็นผู้รู้จักกาลเทศะ รับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และแสดงออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง ซึ่งสอดคล้องกับ พล แสงสว่าง (2537 : 2) ที่กล่าวว่า วินัยในตนเองหมายถึงความสามารถในการบังคับควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลด้วยอำนาจภายในของบุคคลนั้นๆ เพื่อให้พฤติกรรมของตนเป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง และตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกเช่นบุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเอง เช่นอุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนจากที่มุ่งหวังไว้

กล่าวคือ บุคคลที่มีวินัยในตนเองนั้นก็คือ บุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่น โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมและสิทธิของผู้อื่น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายในเรื่องความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็น นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 299 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

2.1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1.1 สาขาวิชาที่ศึกษา

2.1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.1.3 นิสัยในการเรียน

2.1.1.4 ค่าใช้จ่ายต่อเดือน

2.1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่

2.1.2.1 รายได้ของผู้ปกครอง

2.1.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง

2.1.2.3 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง

2.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.1.3 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

2.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

2.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความมีวินัยในตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความมีวินัยในตนเอง** หมายถึง การที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่น โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมและสิทธิของผู้อื่น

2. **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง** หมายถึง สิ่งที่ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว หมายถึง สภาพโดยทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ สาขาวิชาที่ศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสม นิสัยในการเรียน และค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักเรียน

2.1.1 สาขาวิชาที่ศึกษา ได้แก่

2.1.1.1 สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์

2.1.1.2 สาขาวิชาช่างไฟฟ้า

2.1.1.3 สาขาวิชาช่างช่างกลโรงงาน

2.1.1.4 สาขาวิชาช่างยนต์

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่แสดงผลเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ซึ่งได้จากคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2547

2.1.3 นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการที่จะมุ่งมั่นศึกษา หาความรู้จนประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การพัฒนาการเรียน ขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ทอดทิ้งในการเรียนและการศึกษาหาความรู้

2.1.4 ความเชื่ออำนาจในตน หมายถึง การที่นักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร รับรู้และยอมรับว่าผลที่ตนได้รับทั้งดีและไม่ดีจากการแสดงพฤติกรรมใดๆ เกิดจากการกระทำของตนเอง หรือด้วยความสามารถของตนเอง

2.1.5 ค่าใช้จ่ายต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ได้รับจากครอบครัวเพื่อใช้จ่ายในการศึกษาของแต่ละเดือน ได้แก่ ค่าหนังสือ ค่าอาหาร ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าพาหนะ ทั้งนี้ไม่ได้รวมค่าลงทะเบียนเรียน

2.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว หมายถึง สภาพทั่วไปของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนในการดูแลเอาใจใส่ หรือ ให้การสนับสนุนทางการเรียน ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครองดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 รายได้ของผู้ปกครอง หมายถึง เงินเดือนหรือรายได้อื่นๆ ของผู้ปกครองที่ดูแลนักเรียนอยู่ ซึ่งพิจารณาโดยเฉลี่ยเป็นรายเดือน

2.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง ได้แก่

2.2.2.1 รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

2.2.2.2 รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน

2.2.2.3 ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

2.2.3 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ได้แก่

2.2.3.1 ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน

2.2.3.2 ผู้ปกครองหย่าร้างกัน

2.2.3.3 ผู้ปกครองถึงแก่กรรม

2.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนกับผู้ปกครอง หรือบิดามารดา และการปฏิบัติตนของผู้ปกครองหรือบิดามารดาที่มีต่อนักเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

2.2.4.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การเคารพเชื่อฟัง การปฏิบัติตาม คำสั่งสอนทางด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การเรียน และการช่วยเหลืองานภายในบ้าน

2.2.4.2 การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความเอาใจใส่ การดูแลสุขภาพ การอบรมสั่งสอน เป็นที่ปรึกษาทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องการดำเนินชีวิต

2.3 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน หมายถึง สภาพโดยทั่วไปของสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ได้แก่

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ การถ่ายเทอากาศภายในห้องเรียน ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ภายในห้องเรียน ขนาดของห้องเรียนกับปริมาณนักเรียน นักเรียนสามารถมองเห็นสื่อการเรียนการสอนได้ชัดเจน บริเวณของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ ดังเช่น เสียงและกลิ่น

2.3.1.2 สื่ออุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ปริมาณของสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ผู้สอนและนักเรียน สื่อการเรียนการสอนมีความความทันสมัย และอยู่ในสภาพการใช้งานได้ดี

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ หมายถึง การปฏิบัติที่อาจารย์และนักเรียนปฏิบัติต่อกัน ทั้งในและนอกห้องเรียน

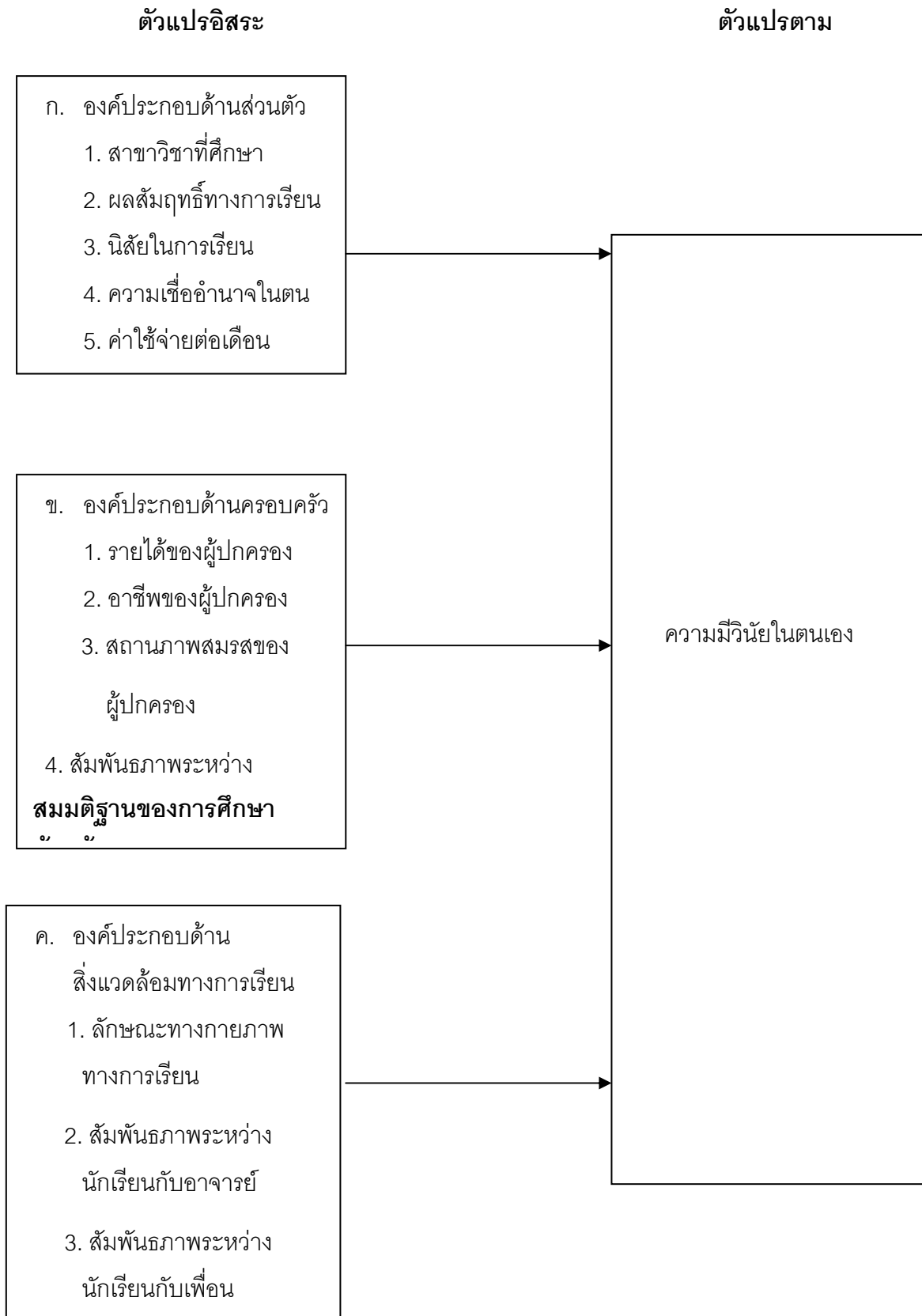
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีต่ออาจารย์ทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสดงความเคารพ การเชื่อฟังในคำสั่งสอนของอาจารย์ การขอคำแนะนำและคำปรึกษาจากอาจารย์ และถือการปฏิบัติตนที่ดีของอาจารย์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของอาจารย์ที่มีต่อนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสดงความห่วงใยเอาใจใส่ในการเรียน ให้ความใกล้ชิดช่วยเหลือ ให้คำแนะนำปรึกษาทางการเรียนและการดำเนินชีวิต

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติต่อกันของนักเรียนกับเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ สนใจต่อความรู้สึกของกันและกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กันในกลุ่มเพื่อน การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัย ความห่วงใยซึ่งกันและกัน การแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รับฟัง และให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นต่อกัน และการทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ

3. นักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ศึกษาค้นคว้า

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ศึกษาค้นคว้า

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.1.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

ชวลี นาคทัต (2524 : 12) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมและมีความรับผิดชอบโดยเกิดจากการสำนึกตัวขึ้นมาเอง ไม่เฉพาะอยู่ใต้เงื้อมมือของผู้อื่น ภายนอกเท่านั้น และบุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตนแม้จะมีอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

ชม ภูมิภาค (2525 : 134) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองนั้นเป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์นั้นๆ และเห็นว่าการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ นั้นมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมโดยรวม มิใช่ปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษ กลัวถูกตำหนิ แต่สิ่งที่บังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์และระเบียบคือจิตใจของผู้กระทำเอง ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังของผู้อื่น ซึ่งเรียกว่า เป็นผู้มีความมีวินัยในตนเอง

ประภาพรณ เตียมสุภาษิต (2532 : 759) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งทางกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการลงโทษหรือควบคุม และต้องเป็นผู้รู้จักกาลเทศะ รับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และแสดงออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

พล แสงสว่าง (2537 : 2) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองหมายถึงความสามารถในการบังคับควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลด้วยอำนาจภายในของบุคคลนั้นๆ เพื่อให้พฤติกรรม

ของตนเป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังและตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่นบุคคลอื่น หรือ สิ่งเร้าภายในตนเองเช่นอุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนจากที่ มุ่งหวังไว้

วสัน ปุณผล (2542 : 10) ได้ให้ความหมายของควมมีวินัยในตนเองว่า เป็นความสามารถของ บุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามตนที่มุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของ สังคม และเกิดจากความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติ มิได้เกิดจากข้อบังคับจากภายนอกเท่านั้น แม้จะมีอุปสรรค ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

เดรเวอร์ (Drever. 1972 : 262) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองซึ่งมีความหมายเดียวกับการมีวินัยในตนเอง คือการควบคุมพฤติกรรมที่กระทำโดยบุคคลที่เหนือความรู้สึกเพื่อสร้างแรงกระตุ้นของตนเองขึ้น เพื่อให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

กู๊ด (Good. 1973 : 525) กล่าวว่าควมมีวินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของ บุคคล ไม่ใช่การบังคับจากอำนาจภายนอก แต่เป็นการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจ อันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

จากความหมายของควมมีวินัยในตนเองที่กล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ว่าควมมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความ สำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใดอันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยาก แก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่น โดยไม่ขัด ต่อกฎระเบียบของสังคมและสิทธิของผู้อื่น

1.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับควมมีวินัยในตนเอง

สินีนากู สุทธจินดา (2543 : 20-21) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองโดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยการกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเอง และทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (Peck and Havighurst) ซึ่งว่าด้วยการพัฒนาการแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมี วินัยในตนเอง โดยยึดการควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

1.1.2.1 **ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer)** เชื่อว่าการเกิดวินัยในตนเอง ของบุคคลนั้นต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูอันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ (Mowrer) ได้ อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องจากผู้เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ ของเด็กทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือ บิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบายพอใจ และมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบายพอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์ทุกครั้งก็คือ การปรากฏตัวของบิดามารดาในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบำบัดความต้องการของตนกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู เป็นสิ่งที่ควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็กถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ ซึ่ง เมอเรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าการรักและพอใจบิดามารดานั้นจะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้ โดยที่ความสุขความพอใจที่ได้รับการบำบัดต้องมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น หิวก็ไม่ได้กิน หรือกินนมไม่หิว เด็กก็จะเกิดความไม่พอใจ เด็กก็จะไม่มีรากฐานในการเรียนรู้ที่จะรักและพอใจบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็ก ก็คือผู้เลี้ยงดู ซึ่งอาจจะเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้

ความรักและความผูกพันของเด็กนำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและความพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนเด็ก หรือมีการกระทำหรือพูดจาอย่างไร เด็กก็จะทำตามหรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุข ความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการควบคุมตนเอง โดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนของเด็กจะทำให้เกิดทั้งผลในทางที่ดีและและไม่ดีเท่าๆกัน ตรงที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เสมอ เมื่อเด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะมีความสุขความพอใจ เพราะเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8 - 10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อมีความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัว ในการมีความรักและการมีอารมณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้ที่ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองอยู่เสมอ ในวัยที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรหรือรังแกคนอื่น

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมอเรอร์ (Mowrer) การเกิดวินัยในตนเองจนเป็นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตนั้นจะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารกอย่างมีความสุข ความอบอุ่นและผ่านการอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบที่ดีงามจากผู้เลี้ยงดูตนเอง จึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคลนั้นและกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลนั้น

1.1.2.2 **ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือความมีวินัยในตนเองของเพคและแฮวิก ฮีสต์ (Peck and Havighurst)** เชื่อว่าการควบคุมของอีโก (Ego-Control) และการควบคุมของซูเปอร์อีโก (Super Ego-Control) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกในระดับที่ไม่เท่ากันอันเนื่องมาจากการได้รับความรู้ทางจริยศึกษาที่ทำให้ทราบถึงผลที่จะเกิดการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ในแต่ละบุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังความมีวินัยในตนเองหรือการควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกที่ต่างระดับกัน ดังนั้น นักทฤษฎีทั้งสองจึงได้จำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ คือ

1.1.2.2.1 **พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral Person)** หมายถึงบุคคลที่มีพลังงานควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว โดยไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่างๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเอง และเป็นผู้ที่ขาดความมีวินัยในตนเองหรือมีน้อยมาก

1.1.2.2.2 **พวกเอาแต่ได้ (Expedient Person)** หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อยแต่พลังควบคุมของอีโกมีมากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ของตนเอง เป็นบุคคลที่ไม่จริงจังจะยอมอยู่ใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่ต้องการได้ ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และในคนบางประเภทจะติดตัวไปจนตลอดชีวิต

1.1.2.2.3 **พวกคล้อยตาม (Confirming Person)** หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อยเหมือนคน 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโกมากกว่า คือ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลักและคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้องไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้มีวินัยในตนเองระดับปานกลางแต่ไม่แน่นอน

1.1.2.2.4 **พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person)** หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกในระดับปานกลางแต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโกมากจนยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมทางสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของตนเอง จะเป็นผู้ที่ทำตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธา เป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยมและทัศนคติของสังคม เป็นผู้มีวินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์ บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัดโดยเห็นว่ากฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ แม้จะก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ผู้อื่นก็ตาม บุคคลประเภทนี้จะเห็นแก่ผู้อื่น เพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำ แต่การขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผลของบุคคลประเภทนี้ จึงยังเป็นบุคคลประเภทที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

1.1.2.2.5 **พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person)** หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกมาก และพลังควบคุมของซูเปอร์อีโกมากด้วย จนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผลโดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุม

ตนเองอย่างมีเหตุผล เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงมาก จะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการกระทำของตนต่อผู้อื่น ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่น พร้อมทั้งจะร่วมมือกับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสูงสุดของมนุษย์

เมื่อพิจารณาทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ และทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแฮวิกเฮิสต์ จะเห็นความสอดคล้องกันของทั้ง 2 ทฤษฎี คือในทฤษฎีของเมาเรอร์แสดงให้เห็นว่า การวางพื้นฐานให้เกิดวินัยในตนเองเริ่มมาจากการเลี้ยงดูตั้งแต่แรกจนเกิดความผูกพัน และเกิดความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนของผู้เลี้ยงดูหรือเลียนแบบ เด็กจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนกลายเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเอง

ส่วนทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์นั้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กเติบโตมาแล้วได้รับประสบการณ์และความรู้ทางจริยธรรมจากสังคม และรับเข้าไปในตนเองจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือเกิดเป็นความมีวินัยในตนเอง

สรุปได้ว่ากำเนิดของความมีวินัยในตนเองนั้นเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่วัยทารกและสะสมประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากครอบครัว โรงเรียน และสังคม พัฒนาเป็นพลังในการควบคุมตนเอง หรือความมีวินัยในตนเอง

1.1.3 ความประพฤติของนักเรียนกับปัญหาการขาดความมีวินัยในตนเอง

นรินทร อิมเพิ่มพูล (2523 : 13) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนว่า หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียนซึ่งไม่ช่วยให้เกิดผลดีต่อกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน หรือเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ ของห้องเรียนหรือของโรงเรียน นอกจากนี้เอนกกุล กรีแสง (2520 : 210) ได้กล่าวถึงลักษณะการขาดความมีวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนว่ามี 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1.1.3.1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ได้แก่

1.1.3.1.1 พฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้น เช่น แกล้งเพื่อน ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน เป็นต้น

1.1.3.1.2 เรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น ลุกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาต ทำท่าตลกคะนองต่างๆ เป็นต้น

1.1.3.1.3 รบกวนการสอนของครู เช่น พุดคุยกันเสียงดัง เคาะโต๊ะ ทำเสียงประหลาด เป็นต้น

1.1.3.1.4 แสดงความอวดดี เช่น แกล้งถามปัญหาที่ไม่เข้าเรื่อง ได้แหยงเพื่อนหรือครูอย่างไม่มีเหตุผล เป็นต้น

1.1.3.2 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในบางครั้ง เป็นพฤติกรรมที่ไม่ก่อความวุ่นวายให้ครูและเพื่อนหรือการเรียนการสอน แต่จะส่งผลกระทบต่อตนเอง ได้แก่

1.1.3.2.1 ขาดความตั้งใจ เช่น ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย เหม่อลอย ครุ่นคิดในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน เป็นต้น

1.1.3.2.2 ไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมาย เช่น ทำงานอย่างอื่น วาดรูปเล่น ทำงานไม่เรียบร้อย ทำงานไม่เสร็จ เป็นต้น

1.1.3.2.3 ขาดการสังคมกับเพื่อน เช่น ไม่รวมมือกับผู้อื่น เข้ากับเพื่อนคนอื่นไม่ได้ เป็นต้น

1.1.3.2.4 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น ต้องการคำชมเชยและคำแนะนำมาเกินความจำเป็น คอยฟังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นอย่างมาก เป็นต้น

1.1.3.3 วัลลภา เทพหัสดิน (2528 : 122-123) ได้จำแนกความผิดทางวินัยของนักเรียนออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.1.3.3.1 ความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา หมายถึง ความผิดที่สถานศึกษาควรจะช่วยแก้ไขให้แก่ักเรียนโดยตรง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.1.3.3.2 ความผิดด้านบุคลิกภาพ เช่น ความผิดด้านการแต่งกาย การใช้วาจาไม่สุภาพต่ออาจารย์หรือบุคลากร เป็นต้น

1.1.3.3.3 ความผิดด้านความประพฤติ ได้แก่ การประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน เช่น เล่นการพนัน การเสพยาเสพติด การทะเลาะวิวาท การลักขโมย การขัดขวางหรือก่อกวน การดำเนินงานของสถานศึกษา การก่อความไม่สงบในสถานศึกษา เป็นต้น

1.1.3.3.4 ความผิดที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายบ้านเมือง ได้แก่ ความประพฤติที่เมื่อนำกฎหมายบ้านเมืองมาพิจารณาแล้วเป็นการประพฤติดังกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นความประพฤติที่ร้ายแรง ผิดทั้งกฎหมายบ้านเมืองและผิดทั้งกฎระเบียบของสถานศึกษา ผู้กระทำผิดกรณีนี้อาจต้องรับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง และรับโทษจากกฎระเบียบของสถานศึกษา ซึ่งอาจมีโทษถึงตัดชื่อออกหรือไล่ออกได้

จะเห็นว่าการทำผิดวินัยของนักเรียนนั้นเกิดขึ้นได้เสมอ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่นการแต่งกายไม่เรียบร้อย ความประพฤติไม่เรียบร้อย ส่งเสียงดังในชั้นเรียน ไม่สนใจเรียน เล่นและคุยในขณะที่ครูสอน หนีโรงเรียน ทะเลาะวิวาท เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายๆอย่าง ซึ่งควรต้องมีแนวทางแก้ไขพฤติกรรมเหล่านี้ให้หมดไป

1.1.4 การปลูกฝัง เสริมสร้าง และพัฒนาความมีวินัยในตนเอง

ขำเลียง วุฒิจันทร์ (2522 : 76-77) และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 :9) ได้กล่าวถึงสถาบันหรือบุคคลที่มีส่วนในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนไทยดังนี้

1.1.4.1 สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันแห่งแรกที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและหล่อหลอม ตลอดจนถ่ายทอด ลักษณะอันทรงคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้งเรื่องระเบียบวินัยแก่สมาชิกในครอบครัวทั้งทางตรงโดยการอบรมสั่งสอน และทางอ้อมก็คือการที่ได้สังเกตเห็นลักษณะและการกระทำต่างๆของผู้เลี้ยงดูเพื่อเลียนแบบการกระทำนั้น และบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูยังต้องทำหน้าที่นี้ต่อแม้เด็กจะเข้าไปรับการศึกษาอบรมในโรงเรียนระดับต่างๆแล้วก็ตาม

1.1.4.2 สถาบันการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา การบริหารและการให้บริการต่างๆ ในสถานศึกษา การเป็นตัวอย่างอันดีงามของครู อาจารย์ การเรียนการสอนวิชาต่างๆ ตามหลักสูตร การจัดกิจกรรมต่างๆ ในสถานศึกษา ฯลฯ ล้วนมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีโดยเฉพาะด้านความมีวินัยในตนเอง

1.1.4.3 สถาบันศาสนา พระสงฆ์หรือผู้นำทางจริยธรรมและคุณธรรมได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ อบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมซึ่งมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังจริยธรรมด้านต่างๆแก่เยาวชน

1.1.4.4 สื่อสารมวลชนทุกรูปแบบ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ บทเพลง และหนังสือต่างๆ เป็นต้น มีบทบาทสำคัญต่อการปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติ ตลอดจนรูปแบบพฤติกรรมของเด็กโดยเฉพาะด้านความมีวินัยในตนเอง ซึ่งถ้าสื่อสารมวลชนเหล่านี้ไม่สนใจหรือไม่รับผิดชอบในการปลูกฝัง จริยธรรมที่ดีแก่เด็ก ก็ยังอาจเป็นเครื่องทำลายหรือขวางกั้นการปลูกฝังหล่อหลอมให้เด็กเป็นผู้มีจริยธรรมที่ดีงาม โดยเฉพาะด้านความมีวินัยในตนเองด้วย

1.1.4.5 สถาบันการเมือง การดำเนินงานเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของคนในชาติจึงเป็นสิ่ง ที่สถาบันการเมืองเข้ามามีบทบาท โดยการนำมากำหนดเป็นแนวทางนโยบายการดำเนินงานทางการเมืองของพรรค การเมืองหนึ่งๆ นอกจากนี้สำหรับตัวพรรคการเมืองเองก็ยังสามารถช่วยเสริมสร้างวินัยให้กับสมาชิกพรรคได้โดยตรง ด้วยการกำหนดเป็นระเบียบของพรรค ในทำนองที่สุุดพฤติกรรมตัวแบบของนักการเมืองที่มีการรักษาวินัยอย่างจริงจัง ก็จะช่วยให้ประชาชนทั่วไปในสังคมไทยยอมรับปฏิบัติตามได้เช่นกัน

จะเห็นได้ว่า การปลูกฝังหรือเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนนั้นมิใช่หน้าที่หรือความ รับผิดชอบของผู้ใดผู้หนึ่งหรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องอาศัยความร่วมมือและรับผิดชอบจากหลาย ฝ่ายด้วยกัน

1.1.5 คุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเอง

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเร่งพัฒนาเพื่อความอยู่รอดของชาติและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ ประชาชน ซึ่งการพัฒนาประเทศให้ลุล่วงดังเป้าหมายนั้นสิ่งสำคัญที่ช่วยคือ คุณภาพของพลเมือง การปลูกฝังความ มีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนจึงเป็นการพัฒนาบุคคลที่จำเป็นยิ่ง จะเห็นว่ามีการศึกษาที่สำคัญหลายท่านได้ กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเองไว้ดังต่อไปนี้

นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคณะ (2520 : 255-257) กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเองเพื่อให้เด็กเกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่จากสิ่งแวดล้อม หรือจากการบังคับของผู้ใกล้ชิด วินัยที่ดีเป็นลักษณะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในตัวเด็กเองมากกว่าแรงผลักดันภายในตัวเด็กเองมากกว่าแรงบังคับจากภายนอก คือความมีวินัยในตนเอง และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้วเด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ เด็กจะไม่แสดงความขัดแย้งในตนเอง และพฤติกรรมจะเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลัง

บุญชม ศรีสะอาด (2528 : 111) กล่าวถึงคุณค่าของความมีวินัยในตนเองไว้ว่า วินัยในตนเองช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคม และเป็นเครื่องเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า ซึ่งเมื่อเติบโตใหญ่มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ก็จะมีอิสระที่จะต้องผูกพันกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างใกล้ชิดด้วย รวมทั้งยังเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองที่ละน้อยจนได้เป็นนิสัยติดตัวไปภายหน้า

แมดสัน และ ครีฟฟอร์ด แมดสัน (Madsen and Clifford Madsen. 1981 : 6-7) ได้เน้นว่าระเบียบวินัยมีความจำเป็นมากและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยนั้นจำเป็นที่ครูจะต้องทำ ควรจะเสนอเยาวชนให้ทราบ่า "เมื่อคุณกระทำสิ่งไม่ดี สิ่งไม่ดีนั้นจะเกิดขึ้นแก่ตัวคุณ" เพราะความมีระเบียบวินัยนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางปฏิบัติ ซึ่งระเบียบวินัยนั้นจะต้องมีการเสนอและการเรียนรู้ และสังคมใดก็ตามถ้าขาดระเบียบก็จะเป็นสังคมที่สับสนวุ่นวาย

ดังนั้นจากคุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเองนั้นช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกันเพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้ว การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมแต่ละกลุ่มก็ย่อมจะวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันทั้งในระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจ การอบรมเลี้ยงดู และความต้องการในด้านต่างๆ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน ถ้าคนในสังคมนั้นมีวินัยที่เกิดขึ้นภายในจิตใจขึ้นมา ซึ่งก็คือ ความมีวินัยในตนเอง จะทำให้บุคคลนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุผล มีความอดทน มีความมั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนาความมีวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะช่วยให้อาจารย์ผู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้องมีเหตุผล และเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมอยู่อย่างมีความสุข ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เพชรวิภา เกษมทรัพย์ (2534 : 79) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวด

กวดขันน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122-127) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดังระเบียบกฎระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่บิดามารดามีสถานภาพการอยู่ร่วมกันแตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติดังระเบียบ ทั้งประเภทไม่รุนแรงและประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการประพฤติดังทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมประพฤติดังมากที่สุด นักเรียนที่มารดาแต่งงานใหม่ประพฤติดังน้อยที่สุด
2. นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติดังกฎระเบียบ ประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การประพฤติดังทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพส่วนตัวประพฤติดังมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกร รับจ้างประพฤติดังน้อยที่สุด
3. นักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการประพฤติดังกฎระเบียบไม่รุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี และประพฤติดังมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ประพฤติดังน้อยที่สุด และการประพฤติดังประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี ประพฤติดังน้อยที่สุด

สินีนาง สุทธิจินดา (2543 : 98-99) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดงานคณะกรรมการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้น สุขภาพจิต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ พบว่า

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน คือด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม อยู่ในระดับสูง
2. นักเรียนที่เพศต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนระดับชั้นต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05
4. นักเรียนที่มีสุขภาพจิตต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

6. นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

วิกกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองพบว่าผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผล มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเองด้วย

โรบินสัน (Robinson. 1978 : 2854 - B) ได้ศึกษาถึงการฝึกการพัฒนาการควบคุมตนเองในเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว โดยใช้วิธีการปรับพฤติกรรม 2 แบบ คือ วิธีปรับพฤติกรรมโดยชี้ให้เห็นว่าเกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Operant Behavior Modification - OMB) ซึ่งมีประสิทธิภาพมากในการช่วยแก้ไขเด็กที่มีปัญหา และวิธีการปรับพฤติกรรมโดยเน้นให้เกิดภายในตัวบุคคลในช่วงของการเรียนรู้ (Cognitive Behavior Modication - CBM) ซึ่งมีประสิทธิภาพในการแก้เด็กที่มีพฤติกรรมหุนหันพันแผ่นดิน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบ มีความโกรธและโมโหง่าย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชายที่มีความก้าวร้าว 40 คน อายุ 15-17 ปี สุ่มแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ให้ได้รับการฝึกควบคุมตนเองแบบ OBM และ CBM ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีการให้ฝึกใดๆ ทั้งสิ้น ใช้เวลาในการฝึก 6 สัปดาห์ จำนวน 12 ครั้ง โดยใช้เกม 2 อย่างคือ Perfection และ Labyrinth ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เร้าให้เกิดความสนใจและเกิดความตึงเครียด มีการทดสอบก่อนและหลังการฝึก และวัดผลด้วยการสังเกตความตั้งใจในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนและในห้องเรียน ผลการทดลองปรากฏว่าการฝึกการควบคุมตนเองด้วยวิธีการทั้ง 2 แบบ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่าเด็กยังคงมีพฤติกรรมก้าวร้าว ไม่มีระเบียบวินัย การขาดเรียนและการก่อความวุ่นวายในห้องเรียนยังคงมีอยู่

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น เห็นได้ว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งทั้งต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม ดังนั้นการพยายามปลูกฝังและส่งเสริมการมีวินัยในตนเองให้แก่นักเรียน โดยใช้วิธีที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตนย่อมจะมีผลให้นักเรียนทำความดีเพราะรักที่จะทำดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอก นักเรียนย่อมจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตนเอง อันเป็นคุณธรรมที่สูงสุดของความเป็นคน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับนิสัยในการเรียน

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวกับนิสัยในการเรียน

ความหมายของนิสัยในการเรียน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (สุภาภรณ์ ศศิติกกรรม. 2543 : 92 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2538) ได้อธิบายว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวประกอบด้วย ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและการจัดระบบการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง

เสวย สิงโตสี (2544 : 4) ได้กล่าวว่านิสัยในการเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนเองอย่างสม่ำเสมอของนักเรียนในด้านการเรียนจนกลายเป็นนิสัย ซึ่งนิสัยในการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1. การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา (Delay Avoidance) หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียน ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้สำเร็จ การไม่ผัดวันประกันพรุ่ง

2. วิธีการทำงาน (Work Method) หมายถึง การปฏิบัติงานของนักเรียน และการใช้กระบวนการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพในการอ่านหนังสือ การท่องจำบทเรียน การทบทวนบทเรียน การเตรียมตัวสอบ

สรุปได้ว่านิสัยในการเรียน หมายถึงพฤติกรรมที่ประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจนเป็นนิสัยในการที่จะมุ่งมั่นศึกษา หาความรู้จนประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การทบทวนบทเรียน การพัฒนาการเรียน ขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ย่อท้อ และภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับนิสัยในการเรียน

2.1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

ชนนที สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-72) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,100 คน พบว่าแรงจูงใจในเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เสวย สิงโตสี (2544 : 47 - 48) ได้ศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีนิสัยในการเรียนแต่ละด้านดังนี้ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา และด้านวิธีการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติต่อการเรียนในด้านการยอมรับในตัวครูและด้านยอมรับคุณค่าของการศึกษาอยู่ในระดับดี

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลาและด้านวิธีการทำงานจำแนกตามระดับชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลาและด้านวิธีการทำงานจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติต่อการเรียนในด้านการยอมรับในตัวเองและด้านยอมรับคุณค่าของการศึกษาจำแนกตามระดับชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติต่อการเรียนในด้านการยอมรับในตัวเองและด้านยอมรับคุณค่าของการศึกษาจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย (2548 : 91) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี คือ ตั้งใจเรียน เอาใจใส่การเรียน รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน การอ่านหนังสือ มีการวางแผนการเรียน ขยัน อดทน มีความรับผิดชอบ จะส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนที่เหมาะสม

2.1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo. 1983 : 252 - 253) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยในการเรียน แรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 120 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยทางการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เพลโล และคริสตินา (Peluso Enguix and Gistina. 1998 : 357) ได้ศึกษาโปรแกรมเพื่อพัฒนานิสัยในการเรียนของนักเรียนมหาวิทยาลัยวาเลนเซียในสเปน โดยได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสอนที่เป็นโปรแกรม ซึ่งนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ซึ่งในโปรแกรมการสอนจะมีกิจกรรมจัดกลุ่มและจัดเป็นรายบุคคล การค้นพบด้วยตนเอง ซึ่งสามารถพัฒนานิสัยในการเรียนได้ดีขึ้น จะเห็นได้จากนักเรียนสามารถใช้วิจารณญาณและการใช้เหตุผลได้ดีขึ้น

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า แรงจูงใจในเชิงบูรณาการ ภูมิหลังทางสังคม เจตคติทางการเรียน การปรับตัวทางด้านการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจมีความสัมพันธ์กับนิสัยทางการเรียน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเชื่ออำนาจในตน

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวกับความเชื่ออำนาจในตน

ความหมายของความเชื่ออำนาจในตน

ทัศนีย์ ทอภักดี (2528 : 11) ได้ให้ความหมายของความเชื่ออำนาจในตนว่า หมายถึง ความคิด ความเชื่อ ค่านิยม หรือการรับรู้ผลของการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนนั้น เกิดจากการกระทำหรือความสามารถของตนเอง เป็นสิ่งที่ตนเองสามารถควบคุมได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเชื่ออำนาจภายนอกตน ซึ่ง

หมายถึง ความคิด ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม หรือการรับรู้ผลของการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกิดจากโชคเคราะห์ ความบังเอิญ หรือสิ่งอื่นๆ ที่ตนไม่สามารถควบคุมได้

ดวงเดือน แซ่ตั้ง (2532 : 22) กล่าวว่า ความเชื่ออำนาจในตนหมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกิดจากทักษะ ความชำนาญ หรือความสามารถของตน และตนสามารถควบคุมผลที่เกิดขึ้นได้

สตรีกแลนด (Strickland. 1977 : 221) กล่าวว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเป็นผู้ที่เชื่อว่าผลต่างๆ ที่ตนได้รับไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลร้ายก็ตามเกิดจากการกระทำของตน ส่วนผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตนจะเป็นผู้ที่เชื่อว่าผลต่างๆ ที่ตนได้รับนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับกระทำของตนแต่ขึ้นอยู่กับสาเหตุต่าง ๆ จากภายนอก เช่น โชคชะตา ความบังเอิญ หรือลักษณะที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ในตัวบุคคล

เลฟคอร์ท (ชุษา ธนาบุญฤทธิ. 2544 : 4 ; อ้างอิงจาก Lefcort.. 1990 : 413-414) กล่าวว่าความเชื่ออำนาจในตนเป็นความเชื่อทั่วไปในเรื่องคุณสมบัติส่วนตัวกับการกระทำหรือผลของการกระทำที่เกิดขึ้น ซึ่งจะอธิบายบุคคลตามความเชื่อที่ยึดถือเป็นแบบภายใน (Internal) โดยดูจากเหตุผลและการควบคุมการกระทำของบุคคลและจะเป็นบุคคลที่คิดว่าผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของตน ดังนั้น บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้จะพยายามให้ได้มาซึ่งผลของการกระทำนั้น

สรุปได้ว่า ความเชื่ออำนาจในตนหมายถึง การที่บุคคลรับรู้ว่ามีผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากทักษะความชำนาญ ความพยายาม ความสามารถ และการกระทำของตนเอง และตนยังสามารถควบคุมผลให้เป็นไปตามที่ต้องการได้

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตน

2.2.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สุขสม โถวเจริญ (2541 : 113) ได้ศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลจำนวน 336 คน จากการศึกษาพบว่านักศึกษาพยาบาลที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนสูงจะความสามารถในการคิดวิจาร์ณญาณสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน

วณิชชา ฤกษ์ศิริ (2540 : 154) ได้ทำการวิจัยผลการใช้ตัวแบบนิทานที่มีต่อการพัฒนาความเชื่ออำนาจภายในตนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 48 คน จากนั้นทำการวัดระดับสติปัญญาของนักเรียนทั้งหมดแล้วแบ่งระดับสติปัญญาเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง ระดับต่ำ และสุมนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาแต่ละระดับเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละเท่าๆกัน ได้กลุ่มทดลอง 24 คน และกลุ่มควบคุม 24 คน กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้ฟังนิทานที่มีตัวแบบความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนกลุ่มควบคุมได้ฟังนิทานที่ไม่มีตัวแบบความเชื่ออำนาจภายในตน

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาแตกต่างกัน มีการพัฒนาความเชื่ออำนาจภายในตนเองไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีตัวแบบความเชื่ออำนาจภายในตนเอง มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฟังนิทานที่มีตัวแบบความเชื่ออำนาจภายในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

สตรีคแลนด์ (Strickland. 1977 : 233 - 252) ได้วิจัยเรื่องความเชื่ออำนาจในตนเองเป็นจิตลักษณะที่ส่งเสริมให้บุคคลเกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่ออำนาจในตนเองนั้นเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สัมฤทธิ์ผล และยังให้บุคคลรู้จักแสวงหาความรู้เพื่อการปฏิบัติตนให้ดีขึ้น เข้ากับคนอื่นได้ดี มีความสามารถในการอดได้รอได้ด้วย

มารา (อุษา ธนาบุญฤทธิ์. 2544 : 29 ; อ้างอิงจาก Marra. 1997 : 125) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณ รูปแบบการเรียน และความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจภายในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณ โดยผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองจะมีความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณสูง และ รูปแบบการเรียนที่ใช้ในการคิดและลงมือปฏิบัติจะทำให้ผู้เรียนมีความคิดวิจารณ์ญาณสูงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า ความเชื่ออำนาจในตนเองมีส่วนผลักดันทำให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สัมฤทธิ์ผล มีความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณสูง รู้จักแสวงหาความรู้เพื่อการปฏิบัติตนให้ดีขึ้น เข้ากับคนอื่นได้ดี มีความสามารถในการอดได้รอได้ด้วย

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

กุลวรรณ วิทยาวงศุจ (2526 : 5) กล่าวว่าสัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึงลักษณะที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูก พฤติกรรมที่ลูกปฏิบัติต่อพ่อแม่ และพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อกัน ในด้านต่างๆ เช่น การพักผ่อนร่วมกันในครอบครัว ความรักความห่วงใยของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ความรักและเคารพของลูกที่มีต่อพ่อแม่ ความกลมเกลียวของพ่อแม่ เป็นต้น

ไรท์ (อรรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. 2542 : 24 ; อ้างอิงจาก Wright. 1981 : 39) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างเด็กกับผู้ปกครองว่า หมายถึง การปฏิบัติของผู้ปกครอง หรือ บิดา มารดา ที่มีต่อเด็ก ใน 4 ด้าน ได้แก่ การควบคุม การเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก การให้รางวัล และการลงโทษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลต่อพัฒนาการของเด็กในหลาย ๆ ด้าน

สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนกับผู้ปกครองหรือบิดามารดาและการปฏิบัติตนของผู้ปกครองหรือบิดามารดาที่มีต่อนักเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.3.2.1 งานวิจัยในประเทศ

ลาดทองใบ ภู่อภิรมย์ (2530 : 25) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการติดยาเสพติดเพื่อหารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมในการสร้างภูมิคุ้มกันการติดยาเสพติดของเยาวชนไทยผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีภูมิคุ้มกันการติดยาเสพติดเป็นเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากและรักสนับสุนนมาก นอกจากนี้ยังพบความสำคัญอีกว่าถ้าเด็กที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับบิดามารดาและได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก จะช่วยให้เด็กสามารถต้านต่ออิทธิพลการชักจูงจากเพื่อนได้มาก

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 17) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมการมีวินัยน้อยกว่ากลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และตัวแปรลักษณะทางจิตใจของผู้กระทำเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายพฤติกรรมมีวินัยในอันดับแรกๆ คือ ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการมีวินัยและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมพบว่าตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดู และการทำตนเป็นแบบอย่างของบิดา มารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย การอบรมสั่งสอน และการทำตนเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน เป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายพฤติกรรมการมีวินัยมากกว่าตัวแปรอื่นๆ

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122 – 127) ได้ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดีดระเบียบ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่บิดา มารดามีสถานภาพการอยู่ร่วมกันแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการประพฤติดีดระเบียบทั้งประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการประพฤติดีดทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมประพฤติดีดมากที่สุด นักเรียนที่มารดาแต่งงานใหม่ประพฤติดีดน้อยที่สุด

2.3.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

กรีนเบอร์ก ไชเกอร์ และไลท์ (ละอองทิพย์ พลานุภาพ. 2532 : 24 ; อ้างอิงจาก Greenberg Siegle and Leitch. 1983 : 373 - 384) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับบิดา มารดาที่มีต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่น ในด้านการมองคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจในชีวิตในระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบิดามารดา และกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นคุณค่าในตนเองและความพึงพอใจในชีวิต

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ ผู้ปกครองส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง การมองคุณค่าในตนเอง ความพึงพอใจในชีวิต และพื้นฐานพฤติกรรม ของนักเรียนซึ่งได้แก่ ความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์ และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในการเรียน

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในการเรียน

ความหมายของลักษณะทางกายภาพในการเรียน

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ (2523 : 45 - 46) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีสภาพแวดล้อมที่ ถูก ลักษณะในโรงเรียนซึ่งสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมและโครงการต่าง ๆ ภายในโรงเรียนมีผลโดยตรงต่อชีวิตและสุขภาพ ของนักเรียนในแง่ต่าง ๆ กัน ในแง่บวกคือ การทำให้นักเรียนมีความสะดวกสบาย ร่าเริง มีความสุข หรือในแง่ป้องกัน ไม่ให้เกิดโรคและป้องกันอันตรายจากการบาดเจ็บต่าง ๆ และในแง่การช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการศึกษา

สุพิชญา ธีระกุล (2524 : 182 - 187) ได้เสนอแนวทางการจัดลักษณะทางกายภาพ ที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอนก็คือสภาพโรงเรียนและห้องเรียน ซึ่งได้แก่ การวางแผนแนวอาคารถูกทิศทาง มีแสงสว่าง เพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่มีเสียงดังรบกวน ห้องเรียนสะอาด มีโต๊ะและเก้าอี้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน เหมาะสมกับผู้เรียน อุปกรณ์การศึกษา ที่เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างดีและง่ายขึ้น การจัดใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้ เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด สิ่งต่างๆเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะเสริมสร้างการเรียนการสอนให้ ได้ผลดี

สุปริษา หิรัญโต (2524 : 183) ได้กล่าวถึงหลักการจัดบรรยากาศภายในห้องเรียนที่ดีไว้ดังนี้คือ ควรจะมีแสงสว่างในห้องเรียนในระดับที่มองเห็นได้ คือ มองเห็นได้เร็ว สบายตา และชัดเจน ควรไกลจากแหล่งกำเนิด เสียงรบกวนจากบริเวณรอบ ๆ หรือภายนอกห้องเรียน

จากความหมายของลักษณะทางกายภาพทางการเรียนที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่าลักษณะทาง กายภาพในการเรียนควรประกอบด้วย ห้องเรียนที่มีการถ่ายเทอากาศ มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ขนาดของ ห้องเรียนกับปริมาณนักเรียน บริเวณของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ ดังเช่น เสียงและกลิ่น มีปริมาณของ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเหมาะสมเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ผู้สอนและนักเรียน รวมทั้งมีความทันสมัย และมี คุณภาพการใช้งานที่ดี

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในการเรียน

2.4.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 16) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ ต่อการ ประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า อาคารสถานที่ และ

สิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดี เช่น ขาดความน่าอยู่ จะมีผลต่อจิตใจนักศึกษา และโน้มน้ำหนักใจให้ประพฤติไม่ดีไปด้วย

มะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547 : 94) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพณิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนดี ซึ่งประกอบไปด้วย บรรยากาศในชั้นเรียนดี ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับการเรียน นักศึกษา สื่อการเรียนทันสมัย จะส่งผลต่อ การมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พระมหาเสรี ยี่พระบาง (2547 : 81) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดสระเกศ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าพบว่าการที่จัดลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนให้มีความเรียบร้อย สะอาดสวยงามเป็นระเบียบ จะส่งผลให้จิตสำนึกของนักเรียนให้รู้สึกว่าจะต้องเคารพต่อสถานที่ ไม่ทำสิ่งที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายกับโรงเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมีระเบียบวินัยมากขึ้น

2.4.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีคอร์น (สุชา จันทน์เอม. 2544 : 146 ; อ้างอิงจาก Eichorn. 1965 : 299) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้เด็กนักเรียนเป็นผู้กระทำผิด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนกระทำความผิดได้แก่ โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อจำนวนของนักเรียน

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของห้องเรียน จัดอาคารสถานที่ของสถานศึกษา และการมีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เพียงพอ จะมีผลต่อจิตใจนักศึกษา คือมีส่วนทำให้นักเรียนขยัน มีวินัยในตนเอง และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ (2524 : 49) กล่าวว่า การเรียนการสอนทุกระดับนอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ดี มีประสบการณ์ดีแล้ว ยังต้องการผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะที่เวลาดั้นก็ควรชี้แนะให้เห็นถึงความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อคิดชมตรงไปตรงมาซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้อุดหนุน

ประดินันท์ อุปรมัย (2527 : 33) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนดังนี้คือ ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน อาจเกิดขึ้นได้ทั้งระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี คือทั้งครูและนักเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสได้ซักถาม และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็就会有ความน่าสนใจ น่าสนุก อยากรู้อยากเห็น

ศักดิ์สิทธิ์ บุญรังศรี (2546 : 102) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษา สาขาวิชาก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอน มีความสัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม อยู่ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาใช้เวลาในการเรียนอยู่กับครูผู้สอนค่อนข้างมาก จึงมีความสนิทสนมใกล้ชิดกัน มีเวลาดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดในการอบรมสั่งสอนให้นักศึกษาอยู่ในกฎระเบียบของทางวิทยาลัย และส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยตนเอง

2.5.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไทเลอร์ (Tyler. 1964 : 16) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ พบว่าสัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน

รอทแมน (Rothman. 1968 : 34-36) ได้ศึกษาถึงวิธีการจัดระบบการเรียนการสอนที่ดี พบว่าสิ่งที่ควรคำนึงถึงให้มากที่สุดในระบบการเรียนการสอนนั้นคือ สัมพันธภาพที่ดีของครูกับนักเรียน ครูจะต้องยอมรับเข้าใจ เป็นกันเอง ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักพัฒนาตนเอง และครูจะต้องแสดงให้นักเรียนเห็นได้อย่างชัดเจนอีกด้วยนั่นคือมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่าความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน เช่น ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน เข้าใจและยอมรับนักเรียน มีการชมเชย ให้ความรัก ความเอาใจใส่ และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูนั้นเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น และมีความรับผิดชอบด้านการเรียนมากขึ้น

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ชัยพร วิชชาวุธ (2530 : 69) กล่าวว่าสัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ได้ต่อระหว่างบุคคล มนุษย์อยู่เป็นสังคม การกระทำของมนุษย์แต่ละคนจึงสัมพันธ์กับการกระทำของคนอื่นในสังคมเกิดขึ้นทันทีเมื่อการกระทำของคนหนึ่งมีผลกระทบต่อผลภพที่อีกคนหนึ่งจะได้รับ

กันยา สุวรรณแสง (2533 : 61-65) อธิบายว่าความสัมพันธ์ของนักเรียนมี 2 ลักษณะคือ ความสัมพันธ์ทางอารมณ์และความสัมพันธ์ทางปัญญา โดยความสัมพันธ์ทางอารมณ์เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความผูกพันระหว่างเพื่อนกับเพื่อน การกระทำที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบนี้ ยกตัวอย่างเช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข มีความเกรงใจ วางตัวในฐานะที่เหมาะสม ให้ความเอาใจใส่ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ เป็นต้น

ส่วนความสัมพันธ์ทางปัญญาตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการและเหตุผล อาศัยความรู้ ความคิด สติปัญญา และเหตุผลเป็นเครื่องเชื่อมโยง กิจกรรมหรือการกระทำที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ เช่น การรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของบุคคลอื่น จัดการสัมมนา การอภิปรายในเรื่องต่างๆที่เป็นประโยชน์ เป็นต้น

ปรานี พรรณวิเชียร (2534 : 76-78) กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติตนกับเพื่อนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันควรปฏิบัติดังนี้ ได้แก่ ให้ความสำคัญกับเพื่อน เก็บข้อมูลเล็กๆน้อยๆของเพื่อนไว้ เก็บอคติต่างๆไว้ในใจ อย่าจดจำในสิ่งที่ให้ไป เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงน้ำใจบ้าง ฝึกเป็นผู้ที่มีอารมณ์ขันกับเพื่อน และนึกถึงมิตรภาพเก่า ๆ กับเพื่อนให้กลับคืนมา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึงการปฏิบัติต่อกันของนักเรียนกับเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การติดต่อสัมพันธ์กันในกลุ่มเพื่อน การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัย ความห่วงใยซึ่งกันและกัน การแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้นับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในนักเรียน เพราะหากนักเรียนสามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนได้ถูกต้องเหมาะสมจะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข แต่หากว่าวัยรุ่นคนใดประพฤติปฏิบัติกับเพื่อนไม่ถูกต้องเหมาะสม อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับตนเอง เช่นมีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ไม่ดี เข้ากับกลุ่มเพื่อนไม่ได้ ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.7.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521 : 23) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเสียเป็นสิ่งที่มีผลกีดกันให้ประพฤติตนไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน และการใช้เวลาว่างในทางที่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อีกทั้งขาดความรู้ความเข้าใจกฎหมายที่ใช้ควบคุมความประพฤติและนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องความประพฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง การหนีโรงเรียน ละการทะเลาะวิวาท

รัตนา ดวงแก้ว (2527 : 155) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนปัญญาสภาพแวดล้อมทางปัญญาและสังคมมีติดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 314 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย (2548 : 80) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี ซึ่งได้แก่ มีการพึ่งพาอาศัยกัน ให้ความช่วยเหลือกัน ยอมรับฟังความคิดเห็น ห่วงใยซึ่งกัน

และกัน กระทำสิ่งต่างๆร่วมกัน แลกเปลี่ยนความรู้ และร่วมกันทบทวนบทเรียนร่วมกัน ซึ่งเป็นการสร้างให้เกิดพฤติกรรมกรเรียนที่เหมาะสม และเป็นการพัฒนาให้เกิดวินัยในตนเองด้านการเรียนต่อไป

2.7.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

บอยด์ (Boyd. 1979 : 175) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาวิชาชีวเคมี จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (ระหว่าง ค.ศ.1970 - 1979) จากการศึกษาพบว่าความเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ชัดเจนในช่วง 10 ปี วัดได้จากลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

จากผลการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เช่น การมีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การเข้าร่วมกิจกรรม การชอบสมาคม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ ตั้งอยู่เลขที่ 2425 ถนนสุขุมวิท 97/1 เขตพระโขนง แขวงบางจาก กรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนช่างอุตสาหกรรมเปิดสอนตามหลักสูตรของกรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ โดยมีวัตถุประสงค์ที่ส่งเสริม และให้การศึกษากับวิทยาการด้านงานช่างแก่นักเรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะความรู้ ความสามารถ พร้อมที่จะนำไปประกอบอาชีพหรือศึกษาในระดับสูงต่อไป

โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ ได้เปิดสอน 2 ระดับ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งมี 4 สาขาวิชาที่เปิดสอนคือ สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาช่างไฟฟ้า สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างยนต์ ซึ่งผู้ที่เข้ามาศึกษานั้นจะต้องสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 หรือเทียบเท่า และอายุไม่เกิน 22 ปี

สำหรับในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเปิดสอนทั้งหมด 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างเทคนิคอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ โดยคุณสมบัติของผู้สมัครต้องสำเร็จชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมีความประพฤติดี สุขภาพแข็งแรง (ระเบียบการสมัครเข้าศึกษาโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ. 2547 : 5 - 6) จากโรงเรียนที่ได้รับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการพ.ศ. 2541

ในปีพ.ศ. 2546 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพได้รับการประเมินคุณภาพการศึกษาจาก สมศ. รวมทั้งคำขวัญของโรงเรียนที่มีว่า วิชาดี ฝีมือเด่น เน้นคุณธรรม จะเห็นได้ว่า สิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นผลมาจากประสิทธิภาพของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ บุคลากรเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนและที่สำคัญที่สุดก็คือนักเรียนที่จะต้องพร้อมทั้งด้านวิชาการ คุณธรรม และจริยธรรม เพื่อเป็นหลักสำคัญในการดำรงไว้ซึ่งคุณภาพต่อไป (วารสารโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ. 2547 : 2)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร จำนวน 299 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านส่วนตัวของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง () และเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน

1. สาขาวิชาที่เรียน

- () สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์
- () สาขาวิชาช่างไฟฟ้า
- () สาขาวิชาช่างกลโรงงาน
- () สาขาวิชาช่างยนต์

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคือ.....

3. ค่าใช้จ่ายของนักเรียนบาท

4. รายได้ของผู้ปกครอง.....บาท

5. สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง

- () ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน
- () ผู้ปกครองหย่าร้างกัน
- () ผู้ปกครองถึงแก่กรรม

6. อาชีพของผู้ปกครอง

- () รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
- () รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
- () ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

2.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยในการเรียนของ พเยาว์ เกาทันท์ทอง (2534 :101-102)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยในการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามนิสัยในการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. นักเรียนตั้งใจเรียน					
0.00นักเรียนทำการบ้านที่ อาจารย์มอบหมายให้ทุกครั้ง					
000.นักเรียนไม่อยากเข้าเรียน					

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้
แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง นิสัยทางการเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง นิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน

- 3.1 ศึกษา नियามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่ออำนาจในตน
- 3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตนของ สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 135-136)
- 3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.ฉันสามารถที่จะปกป้องช่วยเหลือตนเองได้					

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ	ให้	คะแนนดังนี้
จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้
แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง มีความเชื่ออำนาจในตนเองดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง มีความเชื่ออำนาจในตนเองดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง มีความเชื่ออำนาจในตนเองไม่ดี

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

- 4.1 ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- 4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของสุกัญญาแย้มยิ้ม (2541:15-97) และกิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 67-68)
- 4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองแล้วโปรดใส่ ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. ผู้ปกครองถามเรื่องการเรียนของนักเรียน					

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน

จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน
----------------	-----	---------

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
------------	-----	---------

จริง	ให้	4 คะแนน
------	-----	---------

จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
----------	-----	---------

จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
----------	-----	---------

จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน
----------------	-----	---------

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน

- 5.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียน
- 5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนของเต็มศักดิ์ คชาวณิช (2540 : 165 - 166) และกรพันธ์ วัฒนสุข (2542 : 106 -109)
- 5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพในการเรียนการสอน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย

- ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. ห้องเรียนอากาศถ่ายเทได้สะดวก					
00. สื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนทันสมัย					
000. สื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนมีคุณภาพใช้งานได้ดี					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	5 คะแนน
จริง	หมายถึง	4 คะแนน
จริงบ้าง	หมายถึง	3 คะแนน
จริงน้อย	หมายถึง	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	1 คะแนน
จริง	หมายถึง	2 คะแนน
จริงบ้าง	หมายถึง	3 คะแนน
จริงน้อย	หมายถึง	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพในการเรียนดี
- คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพในการเรียนดีพอใช้
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพในการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 6.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
- 6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ ของ นवलลลล ทวีศรี (2546 : 136-137)
- 6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

- คำชี้แจง** แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องการเรียนรู้กับอาจารย์ได้					
00. อาจารย์ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
- คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับอาจารย์

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ศึกษา नियามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของสุกัญญา ยิ้มแย้ม

(2541 : 95-97)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2

โดยลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิด

มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด

จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. เมื่อไม่เข้าใจบทเรียนเพื่อนในห้อง เต็มใจที่จะช่วยอธิบายได้					
00. ข้าพเจ้าไม่สามารถปรึกษาปัญหา ส่วนตัวกับเพื่อนในห้องได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 8.1 ศึกษา नियามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง
- 8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง ของสินีนาฏ สุทธิจินดา(2543 : 127-130)
- 8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความมีวินัยในตนเองตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. นักเรียนส่งการบ้านที่ครูสั่งตามกำหนด					
00. นักเรียนแต่งเครื่องแบบตามกฎระเบียบของโรงเรียน					
000. นักเรียนเคยยกพรรคพวกไปช่วยแก้แค้นให้เพื่อนที่ถูกรังแก					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5 คะแนน
จริง	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีวินัยในตนเองของนักเรียนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีวินัยในตนเองของนักเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีวินัยในตนเองของนักเรียนไม่ดี

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ เป็นผู้ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อความ และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร มาหาค่าความเชื่อมั่น มี 2 ขั้นตอนดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ จังหวัดกรุงเทพมหานครไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ จำนวน 30 คน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง - ต่ำ แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อ t ที่มีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามดังนี้

2.1.1 ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.329 - 3.974

2.1.2 ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.559 - 3.632

2.1.3 ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 15 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.329 - 3.989

2.1.4 ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.709 - 3.974

2.1.5 ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.818 - 5.000

2.1.6 ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 17 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.370 - 5.620

2.1.7 ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 17 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.032 - 5.364

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.1 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

2.2.1 ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7935

2.2.2 ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8365

2.2.3 ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8353

2.2.4 ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7856

2.2.5 ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8587

2.2.6 ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9074

2.2.7 ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8630

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง จังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น จำนวน 299 ฉบับ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษาของแต่ละห้องเป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ระหว่างวันที่ วันที่ 10 พฤศจิกายน 2548 - 25 พฤศจิกายน 2548 และได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 274 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.61 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกข้ออย่างสมบูรณ์เพื่อตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏว่าสมบูรณ์จำนวน 274 ฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกข้ออย่างสมบูรณ์ดังกล่าวมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยี กรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย
 - 1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยี กรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F- Distribution
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t - Distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
\hat{Y}	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเอง ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนดิบ
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการพยากรณ์
X_1	แทน	สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์
X_2	แทน	สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า
X_3	แทน	สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน
X_4	แทน	สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์
X_5	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_6	แทน	ค่าใช้จ่ายของนักเรียน

X ₇	แทน	รายได้ของผู้ปกครอง
X ₈	แทน	สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน
X ₉	แทน	สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน
X ₁₀	แทน	สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองถึงแก่กรรม
X ₁₁	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
X ₁₂	แทน	อาชีพของผู้ปกครองรับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
X ₁₃	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว
X ₁₄	แทน	นิสัยในการเรียน
X ₁₅	แทน	ความเชื่ออำนาจในตน
X ₁₆	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X ₁₇	แทน	ลักษณะกายภาพทางการเรียน
X ₁₈	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
X ₁₉	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ความมีวินัยในตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม สาขาวิชาที่ศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา และอาชีพของบิดามารดา

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ความเชื่ออำนาจในตน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน รายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ

ผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความมีวินัยในตนเอง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Stepwise - Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม สาขาวิชาที่เรียน สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และ อาชีพของผู้ปกครอง ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนร้อยละของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม สาขาวิชาที่เรียน สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และ อาชีพของผู้ปกครอง

องค์ประกอบ	ระดับขององค์ประกอบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. สาขาวิชาที่เรียน	สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์	74	27.0
	สาขาวิชาช่างไฟฟ้า	65	23.7
	สาขาวิชาช่างกลโรงงาน	46	16.8
	สาขาวิชาช่างยนต์	89	32.5
	รวม	274	100.0
2. สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง	ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน	212	77.4
	ผู้ปกครองหย่าร้างกัน	50	18.2
	ผู้ปกครองถึงแก่กรรม	12	4.4
	รวม	274	100.0
3. อาชีพของผู้ปกครอง	รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	30	10.9
	รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน	181	66.1
	ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	63	23.0
	รวม	274	100.0

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง อันดับหนึ่งเรียนสาขาวิชาช่างยนต์ จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 อันดับสองเรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 27 อันดับสามเรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 และอันดับสุดท้ายเรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 สถานภาพสมรสของผู้ปกครองอันดับที่หนึ่งผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 77.4 อันดับที่สอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 และอันดับสุดท้ายผู้ปกครองถึงแก่กรรม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 อาชีพของผู้ปกครองอันดับที่หนึ่งประกอบอาชีพรับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 66.1 อันดับที่สองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และอันดับสุดท้ายประกอบอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสม นิสัยในการเรียน ความเชื่ออำนาจในตน ค่าใช้จ่ายของนักเรียน รายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ความเชื่ออำนาจในตน ค่าใช้จ่ายของนักเรียน รายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับเพื่อน และความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

องค์ประกอบที่ศึกษา	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.32	.60450	ดีพอใช้
2. ค่าใช้จ่ายของนักเรียน	2456.02	848.14	ดีพอใช้
3. รายได้ของผู้ปกครอง	17583.21	12233.42	ดีพอใช้
4. นิสัยในการเรียน	3.36	.4950	ดีพอใช้
5. ความเชื่ออำนาจในตน	3.59	.4886	ดีพอใช้
6. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	3.80	.4561	ดี
7. ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.81	.5691	ดี
8. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์	3.67	.5123	ดี
9. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.52	.4525	ดีพอใช้
10. ความมีวินัยในตนเอง	3.44	.4750	ดีพอใช้

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ ค่าใช้จ่ายของนักเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ รายได้ของผู้ปกครองอยู่ในระดับดีพอใช้ นิสัยในการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ ความเชื่ออำนาจในตนอยู่ในระดับดีพอใช้ สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ

ทางการเรียนอยู่ในระดับดี สัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และควมามีวินัยในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กับควมามีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	X ₁₈	X ₁₈	Y
X ₁	1.000	-.339**	-.273**	-.422**	-.189**	-.073	-.074	.015	-.011	-.010	-.029	.002	-.019	.114	-.056	-.053	-.050	-.066	-.064	.043
X ₂		1.000	-.250**	-.387**	-.003	.088	.025	-.047	.048	.006	.107	-.035	-.040	-.016	.092	-.059	-.136*	-.059	-.032	-.054
X ₃			1.000	-.312**	.137*	.089	.007	.103	-.086	-.048	-.095	.033	.033	.131*	.102	.151*	.252**	.165**	.072	.067
X ₄				1.000	.073	-.082	.043	-.053	.035	.042	.006	.003	-.009	.018	-.112	-.016	-.031	-.015	.033	-.045
X ₅					1.000	.035	.129*	.000	.001	-.033	.061	.059	-.021	.194**	.177	.199**	.080	.111	.158**	.211**
X ₆						1.000	.089	.005	-.065	.011	-.010	-.034	.045	-.092	-.034	-.086	-.044	.005	-.050	-.047
X ₇							1.000	.092	-.081	-.037	-.020	-.215**	.257**	.048	.043	.156**	.014	.010	.050	-.030
X ₈								1.000	-.874**	-.396**	-.118	.110	-.036	-.031	.033	.015	.081	-.018	-.047	-.137*
X ₉									1.000	-.101	.167**	-.080	-.034	.013	.010	.025	-.081	.038	.058	.148*
X ₁₀										1.000	-.075	-.073	.137*	.039	-.087	-.079	-.012	-.035	-.014	.000
X ₁₁											1.000	.489**	-.192**	-.003	.006	.076	-.033	-.051	.043	-.024
X ₁₂												1.000	-.762**	-.051	.022	-.078	.028	.049	.008	.055
X ₁₃													1.000	.060	-.030	.032	-.007	-.018	-.041	-.044
X ₁₄														1.000	.326**	.307**	.358**	.391**	.266**	.397**
X ₁₅															1.000	.417**	.257**	.395**	.388**	.387**
X ₁₆																1.000	.392**	.437**	.331**	.433**
X ₁₇																	1.000	.456**	.361**	.333**
X ₁₈																		1.000	.440**	.562**
X ₁₉																			1.000	.479**
Y																				1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_5) นิสัยในการเรียน (X_{14}) ความเชื่ออำนาจในตน (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน (X_9)

องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน (X_8)

องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ (X_1) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า (X_2) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน (X_3) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์ (X_4) ค่าใช้จ่ายของนักเรียน (X_6) รายได้ของผู้ปกครอง (X_7) สถานภาพสมรสผู้ปกครองผู้ปกครองถึงแก่กรรม (X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ (X_{11}) อาชีพของผู้ปกครอง รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{12}) อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว (X_{13})

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Stepwise - Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	26.503	6.626	50.774**
Residual	269	35.104	.130	
Total	273	61.607		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า มีองค์ประกอบพยากรณ์จำนวน 4 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงองค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

องค์ประกอบ	B	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₈	.300	.052	.324	.562	.226	125.738**
X ₁₈ ,X ₁₉	.253	.055	.241	.618	.330	83.938**
X ₁₈ ,X ₁₉ ,X ₁₆	.170	.055	.164	.640	.368	62.564**
X ₁₈ ,X ₁₉ ,X ₁₆ ,X ₁₄	.150	.049	.157	.656	.430	50.774**
	a	=	.300			
	R	=	.656			
	R ²	=	.430			
	SE	=	.36124			

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X₁₈) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₉) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₁₆) และนิสัยในการเรียน (X₁₄) โดยองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 43 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .300 + .300 X_{18} + .253 X_{19} + .170 X_{16} + .150 X_{14}$$

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียน
เทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .324X_{18} + .241X_{19} + .164X_{16} + .157X_{14}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 299 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ สาขาวิชาที่เรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษา
ที่ 1 ค่าใช้จ่ายของนักเรียน รายได้ของบิดาผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และอาชีพของบิดา
มารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating
Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.329 – 3.989 ได้ค่า
ความเชื่อมั่นเท่ากับ .7935

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.559 – 3.632
ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8365

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตรา
ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t ระหว่าง
2.329 – 3.989 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8353

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง
2.709 – 3.974 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7856

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง
2.755 – 5.000 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8587

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t ระหว่าง
2.393– 5.620 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9074

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.032 – 5.364
ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8630

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนเทคโนโลยี
กรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของ
นักเรียนจากผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 299 ฉบับไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษาของแต่ละห้องช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ระหว่างวันที่ 10 พฤศจิกายน 2548 – วันที่ 25 พฤศจิกายน 2548 และได้แบบสอบถามคืนมา 274 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.61 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกข้ออย่างสมบูรณ์ ปรากฏว่าสมบูรณ์ 274 ฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกข้ออย่างสมบูรณ์ดังกล่าวมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS ดังนี้ คือ

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_5) นิสัยในการเรียน (X_{14}) ความเชื่ออำนาจในตน (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครองหย่าร้างกัน (X_9)

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน (X_8)

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์(X_1) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า (X_2) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน(X_3) สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน(X_4) ค่าใช้จ่ายของนักเรียน(X_5) รายได้ของผู้ปกครอง (X_7) สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองถึงแก่กรรม(X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ(X_{11}) อาชีพของผู้ปกครอง รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{12}) อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว (X_{13})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) และนิสัยในการเรียน (X_{14}) โดยองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 43

5. สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .300 + .300 X_{18} + .253 X_{19} + .170 X_{16} + .150 X_{14}$$

5.2 สมการพยากรณ์ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .324X_{18} + .241X_{19} + .164X_{16} + .157X_{14}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปข้างต้น พบว่า

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_5) นิสัยในการเรียน (X_{14}) ความเชื่อ

อำนาจในตน (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน (X_9) ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีนั้น มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่แสดงถึงผลการเรียนของนักเรียนซึ่งบ่งชี้ถึงความสามารถทางปัญญาของนักเรียน ผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูงนั้นจะมีความสามารถในการคิด การจำแนก การประเมิน และสามารถเรียนรู้ค่านิยมระเบียบของสังคม ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าพฤติกรรมที่ตนกระทำนั้นก่อให้เกิดความตึงเครียดต่อตนเองและบุคคลอื่นโดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของโรจนา ศุขะพันธ์ (2530:98) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 517 คน จากการศึกษาพบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักศึกษาที่มีวินัยในตนเองดีนั้นเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี

1.2 นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดี มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดีนั้น เป็นผู้ที่ประพฤติตนอย่างสม่ำเสมอในการมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้จนประสบความสำเร็จ มีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน มีการพัฒนาการเรียน ขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ทอดทิ้งในการเรียน และศึกษาหาความรู้อยู่เสมอซึ่งสิ่งต่างๆที่เหล่านี้ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งเกิดความสำนึกในตนเองว่าพฤติกรรมที่ตนกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีและถูกต้อง ก่อให้เกิดความตึงเครียดต่อตนเองและไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี ดังที่ ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (สุภาพรณ์ ศศิดิถีธรรม, 2543 : 92 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2538) ได้อธิบายว่า นักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดีนั้นจะมีความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นคือ ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและจัดระบบการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยัน อดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเองได้ และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน และเป็นเพราะเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการทั้งด้านการเรียนและด้านพฤติกรรมอื่นๆ ก็จะทำให้นักเรียนประพฤติตนไปในแนวทางที่ถูกต้อง สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้

1.3 ความเชื่ออำนาจในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองดี มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองนั้นจะเป็นผู้ที่รับรู้และยอมรับว่าผลที่ตนได้รับทั้งดีและไม่ดีจากการแสดงพฤติกรรมใดๆ เกิดจากการกระทำของตนเองหรือด้วยความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้องได้มากขึ้น รวมทั้งได้ไตร่ตรองจากสำนึกของตนเองถึงผลที่จะเกิดขึ้นก่อนที่จะกระทำพฤติกรรมใดๆ เพื่อไม่ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองและผู้อื่น ภายหลัง ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขสม โถวเจริญ (2541 : 113) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ภาคใต้ พบว่านักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองสูงจะสามารถทำให้นักเรียนกระทำสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้สัมฤทธิ์ผล มีความสามารถในการคิดวิจารณ์สูงก่อนที่จะปฏิบัติ รู้จักแสวงหาความรู้เพื่อการปฏิบัติตนให้ดีขึ้น และมีความสามารถในการอดใจรอได้ด้วย

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครอง มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติตนต่อกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี เช่น นักเรียนเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง และผู้ปกครองก็ให้ความรักความเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนนักเรียน เป็นที่ปรึกษาให้แก่เด็กนักเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีนี้ เป็นผลให้ผู้ปกครองได้รับความเคารพจากนักเรียน นักเรียนได้รับความรัก ความอบอุ่นจากผู้ปกครอง และนำคำแนะนำที่ดีของผู้ปกครองมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนได้โดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้ปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ กฤษณ์ ภูพัฒน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กพบว่า การให้ความรัก การเอาใจใส่ซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การที่พ่อแม่ให้การอบรมสั่งสอนและลูกก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม เป็นการส่งเสริมวินัยแก่เด็กที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมตนเองจากภายในอย่างแท้จริง

1.5 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี นักเรียนมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะการที่โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพมี ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ได้แก่ ขนาดของห้องเรียน มีสัดส่วนพอดีต่อปริมาณนักเรียน บริเวณของห้องเรียนปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน ห้องเรียนสะอาด

เรียบง่าย ตำแหน่งที่นักเรียนนั่งมองเห็นสื่อการเรียนการสอนชัดเจน อากาศภายในห้องเรียนถ่ายเทได้สะดวก สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอต่อความต้องการ มีความทันสมัย และมีคุณภาพการใช้งานได้ดี ทำให้นักเรียนได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี เกิดความรู้สึกว่าโรงเรียนให้ความสำคัญแก่ตนในการที่จัดสิ่งต่างๆเพื่ออำนวยความสะดวกต่างๆในการเรียนให้ตน ส่งผลนักเรียนมีความสำนึกในตนเองว่าควรจะทำปฏิบัตินำสิ่งที่ดีงาม เพื่อให้เกิดความดีงามต่อตนเองและผู้อื่น โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบที่มีไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มะลิวัลย์ พรหมจิตต์ (2547 : 85) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนพณิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนการสอนได้แก่ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของห้องเรียน การถ่ายเท อากาศภายในห้องเรียน การใช้สื่ออุปกรณ์ที่ทันสมัย ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน และทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ที่เหมาะสม และส่งผลให้วินัยในตนเองของนักเรียนดี

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับอาจารย์ มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนและอาจารย์ปฏิบัติตนต่อกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีนั้น เช่น นักเรียนเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอาจารย์ ถือการปฏิบัติตนที่ดีของอาจารย์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และอาจารย์ก็ให้ความเอาใจใส่ห่วงใย อบรมสั่งสอนนักเรียน เป็นที่ปรึกษาทางการเรียนและการดำเนินชีวิต แก่นักเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีนี้ทำให้ อาจารย์ได้รับความเคารพนับถือจากนักเรียน นักเรียนได้รับความรัก ความอบอุ่นจากผู้อาจารย์ นักเรียนได้รับแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและเหมาะสม ส่งผลให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนได้โดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้ปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม กระทำในสิ่งที่ไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ และดำเนินชีวิตอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ได้อย่างมีความสุข ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2533 : 239 - 242) ได้กล่าวว่าครูควรเป็นคนที่จิตใจมั่นคงมีความจริงใจ และที่สำคัญครูต้องมีความยุติธรรม มีความพยายามช่วยให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสประสบความสำเร็จ ให้ความสำคัญและให้ความใกล้ชิดกับนักเรียนอย่างเหมาะสม มีความตระหนักในการที่จะสร้างเด็กให้มีความรู้สึกต่อตนเองในทางบวก เพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กและจะได้ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดีและถูกต้องในอนาคต

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อนดี มีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนกับเพื่อนปฏิบัติตนต่อกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีนั้น เช่น การห่วงใยสนใจความรู้สึกของกันและกัน การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นต่อกัน การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน การไว้ใจกัน การ

รับฟังและให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ นักเรียนจึงเกิดความเสียสละ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตใจดี ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสามัคคี รวมทั้งมีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนกระทำในสิ่งที่ดีงามต่อตนเองและผู้อื่น ดำเนินชีวิตอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ได้อย่างมีความสุข โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ มะลิวัลย์ พรหมจิตต์ (2547 : 85) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพณิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมที่ดีที่นักเรียน นักศึกษา และเพื่อนปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น การให้ความห่วงใย ช่วยเหลือ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันอย่างเต็มใจนั้นทำให้นักเรียนปรับตัวได้ดี มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและสังคมภายนอก ส่งผลให้ประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการเรียนและการดำเนินชีวิต ซึ่งทำให้วินัยในตนเองดีตามไปด้วย

1.8 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองหย่าร้างกัน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองหย่าร้างกัน นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะสถานภาพสมรสของผู้ปกครองที่ผู้ปกครองหย่าร้างกัน ทำให้นักเรียนไม่ได้รับความรักความอบอุ่น ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ผู้ปกครองบางคนก็เลี้ยงดูนักเรียนแบบชดเชยโดยการตามใจมากเกินไป หรือผู้ปกครองที่มีการแต่งงานใหม่นั้นทำให้นักเรียนปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่ไม่ได้ เกิดการเรียกร้องความสนใจ มีอารมณ์แปรปรวน ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้กระทำในสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้องได้ ส่งผลให้นักเรียนวินัยในตนเองไม่ดี

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน (X_8) ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกันมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าสถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้ที่นักเรียนที่ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน นักเรียนมีโอกาสจะได้รับการเคี่ยวเข็ญจากผู้ปกครองมาก ทั้งเรื่องการเรียน การคบเพื่อน และเรื่องการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้นักเรียนอึดอัด รู้สึกว่าตนเองถูกบังคับให้ทำตามคำสั่งของผู้ปกครอง กอปรกับเป็นนักเรียนนั้นอยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่ง

เป็นช่วงที่มีความยุ่งยาก สับสน มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ต้องการมีอิสระและเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้นเมื่อทั้งบิดาและมารดาเคียดแค้นนักเรียนมากเกินไป อาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่มีความรับผิดชอบทั้งเรื่องการเรียนรู้และเรื่องการเดินทางชีวิตของตนเอง ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี ดังที่ สุพัทธา สุภาพ(2518:37-39)กล่าวว่า วัยรุ่นต้องการเป็นอิสระรุนแรงมาก อยากรับผิดชอบ มีความต้องการในการกำหนดแนวทางชีวิตด้วยตนเอง

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์(X_1) สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาช่างไฟฟ้า (X_2) สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาช่างกลโรงงาน (X_3) สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาช่างยนต์ (X_4) ค่าใช้จ่ายของนักเรียน (X_5) รายได้ของผู้ปกครอง (X_6) สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองถึงแก่กรรม(X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ(X_{11}) อาชีพของผู้ปกครอง รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{12}) อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว (X_{13})

3.1 สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์บางคนมีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์เลือกสาขาวิชาเรียนได้ตรงกับความต้องการ ความสนใจ และความถนัด จึงทำให้นักเรียนสนใจในสาขาวิชาที่ตนเองเลือก ประกอบกับการเรียนการสอนในสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ มุ่งเน้นการปฏิบัติจริง นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้น มีความตั้งใจ เอาใจใส่การเรียน สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนเองมุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าการสิ่งที่ตนกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์บางคนมีความมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์บางคน เลือกสาขาวิชาเรียนไม่ตรงกับความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของตนเอง หรืออาจจะเลือกตามเพื่อน ทำให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้กระทำในสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้องได้ เช่น ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่เข้าเรียน ไม่เอาใจใส่ในการเรียน รับผิดชอบตนเองไม่ได้ ซึ่งก่อความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและผู้อื่น ทำให้อินัยในตนเองไม่ดี

3.2 สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาช่างไฟฟ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า บางคนมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนเลือกสาขาวิชาที่

เรียนได้ตรงกับความถนัดของตนเอง ทำให้นักเรียนสนใจใฝ่รู้ ประกอบกับอาจารย์ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนที่มุ่งเน้นการปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะพร้อมทั้งให้คำแนะนำแนวทางการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี นักเรียนจึงเกิดสำนึกในตนเองว่าจะต้องกระทำในสิ่งที่ตั้งใจเพื่อเกิดความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่นโดยไม่ขัดกฎระเบียบที่วางไว้ ดังนั้นนักเรียนจึงมุ่งมั่นตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน รับผิดชอบตนเอง เพื่อให้เกิดผลที่ดีตามที่ตนมุ่งหวังไว้ ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้า บางคนมีความมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้าบางคน เลือกสาขาวิชาที่เรียนไม่ตรงกับความถนัดของตนเอง ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนนั้นยากเกินไป และวิชานี้ต้องการฝึกปฏิบัติอยู่เสมอ และเมื่อเลือกไม่ตรงกับความถนัดของตน ทำให้นักเรียนขาดความสำนึกในตนเองเพื่อที่จะกระทำสิ่งที่ตั้งใจ เช่น นักเรียนไม่สนใจในการเรียน ขาดการเอาใจใส่ความเพียรพยายามในการเรียน ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง ส่งผลให้วินัยในตนเองไม่ดี

3.3 สาขาวิชาที่เรียน สาขาวิชาช่างกลโรงงานไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน บางคนมีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนเลือกสาขาได้ตรงวิชาที่เรียนได้ตรงกับความถนัดของตนเอง มีการฝึกปฏิบัติจริงเกี่ยวกับสาขาที่ตนเรียนสม่ำเสมอ มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนเองมุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าการสิ่งที่ตนกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ตั้งใจ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน บางคนมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างกลโรงงาน บางคนเลือกสาขาไม่ตรงกับความถนัดของตนเอง ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนนั้นยากเกินไป เกิดความท้อถอยในการเรียน ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้กระทำในสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้องได้ เช่น ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่เข้าเรียน ไม่สนใจการเรียน ไม่ฝึกปฏิบัติในวิชาที่เรียนอย่างสม่ำเสมอ รับผิดชอบต่อตนเองไม่ได้ ซึ่งก่อความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.4 สาขาวิชาที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์บางคนมีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์มีความสนใจ มีความถนัดในสาขาวิชาที่ตนเลือกเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการเรียน สนใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย ทำให้ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ตรงจากการฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดสำนึกในตนเองว่าจะต้องกระทำในสิ่งที่ตั้งใจตามที่ตนมุ่งหวังไว้เพื่อเกิดความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่นโดยไม่ขัดกฎระเบียบที่วางไว้ ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนที่เรียนสาขาวิชาช่างยนต์ บางคนมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนเลือกสาขาวิชาที่เรียนไม่ตรงกับความถนัด หรือเรียกสาขาวิชาตามเพื่อน ทำให้นักเรียนไม่สนใจการเรียน และอีกทั้งยังเป็นปีแรกของการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทำให้นักเรียนคิดว่ายังมีเวลาที่จะเรียนรู้ได้อีก ทำให้นักเรียนขาดความสำนึกในตนเองในการกระทำสิ่งที่ดีงาม เช่น ไม่สนใจการเรียนเท่าที่ควร เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าเรียน ขาดการฝึกปฏิบัติจริงในวิชาที่เรียนซึ่งเป็นหลักสำคัญของการเรียนในสาขาวิชาชีพ เป็นต้น ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.5 ค่าใช้จ่ายของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองสูงนั้นบางคน มีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีเงินเพียงพอ และนักเรียนก็สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้องได้โดยนักเรียนนำเงินนั้นไปใช้จ่ายในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตนเอง เช่น ซื้อหนังสืออ่านเพื่อเพิ่มเติมความรู้ เรียนพิเศษ อบรมเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาตนเอง ทำบุญเพื่อช่วยเหลือการกุศล เทียวพักผ่อนในวันหยุดอย่างเหมาะสมเพื่อคลายเครียดจากการเรียน เป็นต้น นักเรียนจึงได้พัฒนาความรู้ ความสามารถและจิตใจของนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและผู้อื่นได้ของตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนบางคนที่ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองสูงนั้นบางคน มีวินัยในตนเองที่ไม่ดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองโดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีและถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่รู้จักจัดสรรเงินให้เหมาะสมกับรายรับ มีการจับจ่ายใช้สอยเกินฐานะ หรืออาจนำเงินไปใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อตนเอง เช่น นำเงินไปซื้อยาเสพติด อบายมุขต่าง ๆ ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย นำเงินไปใช้เที่ยวเตร่เตร่มากเกินไป ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.6 รายได้ของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ถูกผู้ปกครองมีรายได้สูง มีความมีวินัยในตนเองที่ดี ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองนั้นสามารถจัดสรรสิ่งต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นด้านอุปกรณ์การเรียน หนังสือเรียน หรือการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนพิเศษ และการส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ที่สนใจ เช่น การเรียนภาษา การเรียนดนตรี การเล่นกีฬา เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ มีความสำนึกในตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีและถูกต้อง ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองมีรายได้สูง มีความมีวินัยในตนเองที่ไม่ดี ทั้งนี้เพราะ แม้ว่าผู้ปกครองจะสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆ ให้กับนักเรียนได้อย่างดี แต่นักเรียนกลับคิดว่าถึงอย่างไรทางบ้านก็มีทุกอย่างให้พร้อม จึงไม่มีความสนใจหรือศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ไม่มีการวางแผนอนาคตเพราะคิดว่าอย่างไรทางบ้านก็มีให้ทุกอย่างไม่จำเป็นต้องขวนขวาย ไม่เอาใจใส่การเรียน ขาดความอดทนในการทำงานให้สำเร็จเพราะคิดแต่ว่าครอบครัวจะให้การช่วยเหลือ ขาดความกระตือรือร้น ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอย่างไรประโยชน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนขาดความสำนึกในตนเองในการกระทำสิ่งที่ดีงามที่จะก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้มีวินัยในตนเองไม่ดี

3.7 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ปกครองถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองถึงแก่กรรม มีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ การเลี้ยงดูเอาใจใส่ การได้รับความอบอุ่น การได้รับคำปรึกษาที่ดีจากผู้ปกครองที่ยังมีชีวิตอยู่ การระลึกถึงพระคุณของผู้ปกครองที่จากไปจะช่วยเป็นกำลังใจให้ประพฤติปฏิบัติตนมีคุณค่า มีความกตัญญูต่เวทีที่จะตั้งใจศึกษาเล่าเรียนต่อไป ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำแต่สิ่งที่ดีงามโดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าจะสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ตนเองและผู้อื่นต่อไป ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองถึงแก่กรรม มีความมีวินัยในตนเองที่ไม่ดี ทั้งนี้เพราะ การขาดที่ปรึกษาที่ดี ยิ่งในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งอาจอยากจะปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับผู้ปกครอง แต่ถ้าหากขาดผู้ปกครองไป นักเรียนบางคนไม่มีที่ปรึกษาหรือไม่กล้าปรึกษาปัญหากับผู้อื่น ทำให้นักเรียนนั้นไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนให้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม ก่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ขัดต่อความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่น เช่น นักเรียนกลายเป็นคนก้าวร้าว ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสียต่อตนเอง และครอบครัว เป็นต้น ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.8 อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความมีวินัยในตนเองดี แสดงว่าการที่มีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นอาชีพงานที่มั่นคงและมีเกียรติ และนักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตัวผู้ปกครอง รู้สึกอยากมีอนาคตที่ดีเป็นที่ยอมรับในสังคมดังเช่นผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม ไม่ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสีย มีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะได้มีอาชีพที่ดีดังเช่นผู้ปกครอง ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความมีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนคิดว่าอาชีพของผู้ปกครองเป็นอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติ เป็นที่ยกย่องของสังคม นักเรียนไม่จำเป็นต้องขวนขวายหรือกระตือรือร้นที่จะตั้งใจเรียน ไม่ประพฤติตนให้เป็นนักเรียนที่ดี ไม่มีการพัฒนาตนเอง ไม่สนใจกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ทำให้นักเรียนขาดสำนึกในตนเองว่าจะต้องกระทำสิ่งที่ดีและถูกต้อง เพราะถึงอย่างไรผู้ปกครองก็สามารถดูแลปกป้องตนเองได้ นักเรียนจึงเกิดพฤติกรรมที่ขัดต่อระเบียบของสังคมสร้างความยุ่งยากแก่ตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.9 อาชีพของผู้ปกครองรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน มีความมีวินัยในตนเองดี ทั้งนี้เพราะ อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องทำงานหนัก ต้องทำงานแข่งขันกัน ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลา ที่จะอบรม ดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร และเมื่อนักเรียนเห็นว่าผู้ปกครองต้องทำงานหนักเพื่อหาความสุขสบายมาให้ครอบครัว ดังนั้นนักเรียนจึงสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้อง โดยการกระทำนั้นมาจากความสำนึกของตนเอง ทำให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบตนเอง ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในด้านต่างๆ ขวนขวายหาความรู้ใส่ตน เพียรพยายามด้วยตนเองเพื่อความสำเร็จในอนาคต ไม่ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสีย ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน มีวินัยในตนเองไม่ดี ทั้งนี้เพราะ การที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพนี้ทำให้ต้องทำงานหนัก และมีการแข่งขันกันในงานตลอดเวลา ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาที่จะดูแลนักเรียนได้เต็มที่ ทำให้นักเรียนไม่ได้รับความเอาใจใส่ ดูแล ไม่ได้รับคำปรึกษาที่ดี ทำให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้อง นักเรียนจึงกลายเป็นคนก้าวร้าว ประพฤติตนไม่เหมาะสม ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองไม่ดี

3.10 อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว มีความมีวินัยในตนเองดี เพราะการที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัวนั้น เป็นอาชีพที่อิสระ มีกิจการเป็นของตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้สึกอยากประกอบอาชีพเช่นเดียวกับผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนนั้นสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม นักเรียนจึงมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อเก็บไว้เป็นประสบการณ์เพื่อการเจริญรอยตามอาชีพของผู้ปกครอง มีความพยายามตั้งใจ มุ่งมั่นเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับเช่นเดียวกับผู้ปกครอง ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี

ทางบวก เพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กและจะได้ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดีและถูกต้องในอนาคต

4.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสอง แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนนั้นจะทำให้ให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองดีรองลงมาจากสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนกับเพื่อนปฏิบัติตนต่อกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีนั้น เช่น การห่วงใยสนใจความรู้สึกของกันและกัน การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นต่อกัน การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน การไว้วางใจกัน การรับฟังและให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ นักเรียนจึงเกิดความเสียสละ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตใจดี ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสามัคคี รวมทั้งมีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดี ซึ่งเป็นสิ่งทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี เพราะนักเรียนเกิดความสำนึกในตนเองว่าควรกระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้องเพื่อก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่น ดำเนินชีวิตอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ได้อย่างมีความสุข โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ มะลิวัลย์ พร้อมจิตต์ (2547 : 85) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพลิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่าพฤติกรรมที่ดีที่นักเรียน นักศึกษา และเพื่อนปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น การให้ความห่วงใยช่วยเหลือ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันอย่างเต็มใจนั้นทำให้นักเรียนปรับตัวได้ดี มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและสังคมภายนอก ส่งผลให้ประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการเรียนและการดำเนินชีวิต ซึ่งทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดีตามไปด้วย

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสาม แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครองทำให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองดีรองลงมาจากสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติตนต่อกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี เช่น นักเรียนเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง และผู้ปกครองก็ให้ความรักความเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนนักเรียน เป็นที่ปรึกษาให้แก่เด็กนักเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีนี้เป็นผลให้ผู้ปกครองได้รับความเคารพจากนักเรียน นักเรียนได้รับความรักความอบอุ่นจากผู้ปกครอง และยังสามารถนำคำแนะนำที่ดีของผู้ปกครองมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี เพราะนักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนได้โดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้ปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองจึงมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานี้ของกฤษณี ภูพัฒน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กพบว่า การให้ความรัก การเอาใจใส่ซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การที่พ่อแม่ให้การอบรมสั่งสอนและลูกก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม เป็นการส่งเสริมวินัยแก่เด็กที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมตนเองจากภายในอย่างแท้จริง

4.4 นิสัยในการเรียนมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่ 4 ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่านักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดี ทำให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองดีรองลงมาจากสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดีนั้น เป็นผู้ที่ประพฤติตนอย่างสม่ำเสมอในการมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้จนประสบความสำเร็จ มีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน มีการพัฒนาการเรียน ขยัน อดทน รับผิดชอบ ไม่ทอดทิ้งในการเรียน และศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ซึ่งสิ่งต่างๆที่เหล่านี้ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดี เพราะนักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นไปตามที่ตนได้มุ่งหวัง และเกิดจากความสำนึกในตนเองว่าสิ่งที่พฤติกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ดีและถูกต้อง ก่อให้เกิดความตั้งใจต่อตนเองและไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม ดังนั้นนิสัยในการเรียนจึงมีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ดังที่ ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (สุภาพรณ์ ศศิติกกรรม. 2543 : 92 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2538) ได้อธิบายว่า นักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดีนั้นจะมีความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นคือ ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและจัดระบบการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเองได้ และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน และเป็นเพราะเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการทั้งด้านการเรียนและด้านพฤติกรรมอื่นๆ ก็จะทำให้นักเรียนประพฤติตนไปในแนวทางที่ถูกต้อง สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ได้ทราบว่า มีองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และ นิสัยในการเรียน อีกทั้งยังเพื่อเป็น

แนวทางนำไปใช้พัฒนานักเรียนในการปรับปรุงตนเองให้มีความมีวินัยในตนเองที่ดี ตลอดจนการปรับปรุง การจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักเรียน และการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1.1 จากการศึกษพบว่าองค์ประกอบในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์เป็น องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียน เทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่หนึ่ง ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ควร ตระหนักถึงความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์และรักษาสัมพันธภาพที่ดีนี้ไว้

1.2 จากการศึกษพบว่าองค์ประกอบในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็น องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียน เทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สอง ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนควรส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวกับสัม พันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนให้คงอยู่ สืบทอดเป็นประเพณีอันดีงามเกิดความรักใคร่ ผูกพัน ช่วยเหลือ เห็นใจ เป็นที่พึ่งที่ปรึกษา เพื่อให้ นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองที่ดียิ่งขึ้นไป

1.3 จากการศึกษพบว่าองค์ประกอบในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็น องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียน เทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สาม ดังนั้นทางผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ควรส่งเสริมสัมพันธ ภาพระหว่างนักเรียนและผู้ปกครองโดยให้จัดกิจกรรมที่ช่วยสร้างให้เกิดความรัก ความใกล้ชิด ความห่วงใย ระหว่างนักเรียนและผู้ปกครองให้มากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองที่ดียิ่งขึ้นไป

1.4 จากการศึกษพบว่าองค์ประกอบด้านนิสัยในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระ โขนง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น อาจารย์ผู้สอน ควรส่งเสริมนิสัยในการเรียนโดยจัดให้มี กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนนั้นสามารถที่จะหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความรู้ ความสามารถของตนเองในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไปจนถึงการประกอบอาชีพในอนาคตเมื่อจบ การศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในระดับชั้น อื่นๆ ในโรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ กรุงเทพมหานครเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางนำไปใช้พัฒนานักเรียน ในการปรับปรุงตนเองให้มีความมีวินัยในตนเองที่ดี ตลอดจนการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน การจัด กิจกรรมนักเรียน และการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง เช่น สุขภาพจิต บุคลิกภาพ สถานที่พักอาศัย และ อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ เป็นต้น

2.3. ควรทำการวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของนักเรียน โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

2.4 ควรทำการวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนานิสัยในการเรียน โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น การปรับพฤติกรรม และกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรพินธุ์ วัฒนสุข. (2542). ปัญหาการเรียนและวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัย
บรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมพลศึกษา. (2536). คู่มือครูพลานามัย 5-6 ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำครุสภา.
กรมวิชาการ. (2524). แนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่เน้นความมีวินัยและ
ความเป็นประชาธิปไตย. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กันยา สุวรรณแสง. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- กิ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษา
สำหรับ บุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
สารนิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ. (2526) ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา ศรีกาพิสินธุ์. (2533). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลวัฒน์ วันวิชัย. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัมรินทร์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2539) ลักษณะชีวิตสู่ความสำเร็จ . กรุงเทพฯ : ชัคเชสมีเดีย.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2517). พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู.เชียงใหม่ :
โครงการตำรามหาวิทยาลัย สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ชม ภูมิภาค (2525,เมษายน). การปลูกฝังค่านิยมความรับผิดชอบต่อส่วนรวม .รวมบทความ
วิทยุกระจายเสียง. 50-52 : 28.
- ชวลี นาคทัต. (2524). อิทธิพลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
ความมีวินัยแห่งตน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ :บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). ความจำของมนุษย์. กรุงเทพฯ : แผนกวิชา จิตวิทยา. คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์. (2522). *คุณธรรมและจริยธรรม : หลักการและวิธีการพัฒนาจริยศึกษาในสถานศึกษา*.
สังกัตกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา.
- ชเนตี สวัสดิฤกษ์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ธิตีมา จักรเพชร . (2543). *ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2539). *ทฤษฎีต้นไม้อะจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. กรุงเทพฯ :
โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนากดี. (2528). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลกับความเชื่ออำนาจ
ภายในตนเองของวัยรุ่นไทย*. ปริญญาโท วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เทอด แก้วศิริ. (2530). *ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- เทอดหญิง ณ พัทลุง. (2542). *ศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียน
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา).
สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2540) *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพระดับสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตนครพนม*.
ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ธนู ชาตินานนท์. (2521,พฤษภาคม). การสำรวจปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดชัยนาท.
วารสารจิตวิทยาคลินิก. 1(1) : 60 - 66

- นวลลลอบ ทวีศรี. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางเชาวน์ปัญญากับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัด กทม. เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคณะ. (2520). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นรินทร์ อิมเพิ่มพูล. (2523). *การสำรวจวิธีการที่ครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครปฐมใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนตามการรับรู้ของครู*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด และคนอื่น ๆ. (2528). *ปัญหาในระดับมัธยมศึกษา*. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม
- บุญมี แทนแก้ว. (2542). *ความจริงของชีวิต*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- ปราณี พรรณวิเชียร. (2534, มิถุนายน). *ทำอะไรไม่ไร้เพื่อน*. *วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. 3(1) : 76-78
- ประดินันท์ อุปรมัย (2527). *การแนะแนวกับการปฏิรูปการเรียนรู้*. *วารสารวิชาการ*. (6) : 33
- ประภาพรพรณ เอี่ยมสุภชาติ. (2532). *การเตรียมความพร้อมด้านลักษณะนิสัย*.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ประยูรศรี มณีศรี. (2536). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. ภาคจิตวิทยาและการแนะแนว. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สหรัตนโกสินทร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครูกรุงเทพฯ
- พล แสงสว่าง. (2537). *การพัฒนาวินัยในตนเองหลักการสอนและแนวปฏิบัติ*. ปัตตานี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- พลาภรณ์ จันทร์ขามเรียน. (2539). *สุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาเสรี ยีพระบาง. (2547). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดสระเกศ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พเยาว์ เกาทันท์ทอง. (2534). *การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สิ้นลาวรัตน์. (2524). *ความสัมพันธ์ในหมู่นิสิตศึกษา*. คัมภีร์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.

- มะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนนักศึกษาโรงเรียน
พัฒนการสุขุทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.*
- ลาดทองใบ ภูอภิรมย์. (2530) *บทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาเสพติด รายงานการวิจัยฉบับที่ 37.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*
- ยุพิน พิพิธกุล. (2524). *การเรียนการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : บริษัทการพิมพ์*
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ. (2539). *ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 60.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ละอองทิพย์ พลาณาภ. (2532). *สุขภาพจิตกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อม
ต่างกัน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- วณิชชา ฤกษ์ศิริ. (2540). *ผลการใช้ตัวแบบนิทานที่มีต่อการพัฒนาความเชื่ออำนาจภายในตนเองของเด็กชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกัน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- วสัน ปูนผล. (2542). *การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนบางไทร
วิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2528). *บุคลากรนิสัย นักศึกษา. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ
คณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- วิษุตา เตียวกุล. (2529). *ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติทางการเรียนของ
นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.*
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). *ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาด
ได้. ข่าวสารการวิจัยการศึกษา. 18 (3) : 9*
- วิลาศ บุญทองขาว. (2527). *บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของครูและ
ผู้บริหารเขตการศึกษา4 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- วีรวรรณ วรสุข. (2540). *พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติผิดกฎระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา).มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.ถ่ายเอกสาร.*

- สุขสม ไถวจริฎุ. (2541). *ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ภาคใต้*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร .
- สุชา จันท์เอม (2544) *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สุพจน์ จักขุทิพย์. (2521). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติน่าไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร .
- สุพิชญา วีระกุล. (2524). *การนิเทศน์การศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พิทยาการ
- สุภาภรณ์ ศศิดิถนธรรม. (2543). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สินีนานู สุทธจินดา. (2543). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการโรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- สมพิศ แซ่เฮง. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา แยมี่ยม. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยสารพัดช่าง สีพระยา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สุปริษา หิรัญโต. (2524). *การวางแผนพัฒนาโรงเรียน*. เอกสารประกอบการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุพัตรา สุภาพ (2518) *สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเทศ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์
- สายสมร ดอนสุวรรณ. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). *การเสริมสร้างวินัย: คู่มือแนวทางปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงาน ฯ

- เสวย สิงโตสี. (2544). *การศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- โสมรธรรม์ จันทประภา. (2523). *การบริหารทางจิตของวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย. ศักดิ์สิทธิ์ บุญรังศรี. (2546). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชา ก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อุบลรัตน์ โภธิโกสม. (2523). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็กไทย*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อุษา ธนาบุญฤทธิ์. (2544). *การศึกษาปัจจัยบางประการกับความเชื่ออำนาจภายในตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัด นครปฐม*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2520). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- Boyd. (1979) . *Teaching communication skills in the elementary school* .
New York : VanNostrand.
- Cantwell, Dennis P. and Baker, Lorian. (1984, April) "Parental Mental illness and Psychiatric Disorders in at Risk Children." *The Journal of Clinical Psychiatry*. 45(12) : 503-507
- Crow and crow.(1962). *Child development and adjustment : a study of child psychology* by Lester D. New York : Macmillan.
- Conbach , Lee Joseph. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 4th ed.
New York : Harper and Row.
- Drever , James , Ed. (1992). *A Dictionary of Psychology*. 14th ed. Middlesex : Penguin
- Frankel, Edward. (1979). *DNA , the ladder of life*. New York : Mc Graw – Hill.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. 3 rd ed. New York : Mc Graw - Hill
- Hurlock, Elizabeth B. (1964). *Development. Psychology*. New York : McGraw - Hill Book Company.
- Jahoda Marie (1970) "*The Psychological Meaning of Various Criteria of Mental Health*,

- " Social Psychological and Mental Health. New York : Holt Rinchart anmd Winston.
- Madsen, Charles. H. and Masen, Clifford. (1981). *Teaching / Discipline : A Positive Approach* for Education Development. London : Allyn & Bacon Inc.
- Marra. (1997). *A handbook of technique and Strategies for coaching student college supervisors and teacher educator*. Boston : Allyn and Bacon.
- Mowrer,Orval It. (1970) . *Learning Theory and Behavior*. New York : Wiley .
- Mussen, P. H., John J. Conger and Jer Kagan. (1969) *Child Development and Personalit*. 3 rd ed., New York : Harper & Row.
- Peck, R.F and R.J. Havighurst. (1963). *Child Development and Personality*. New York : John Willey & Sono, Inc.
- Pelufu Enguix., and I. Cristina. (1998). *A Program to Improve the Study Habit of the Student in The First Year at university*. DE. Valencia (Spain).
- Porteus, M.A.(1985,March). "Deveopment Aspect of Adolescent Problem Disclose in England and Ireland" *Journal of Child Psychology and Psychiatry*. 26(3) : 465-478.
- Robinson, Jonathan Grawford. (1978)."Efficacy of operant V.S. Cognitive Behavior Modification in the development of Self-Control for Aggressive Adolesent Boys". *Dissertation Abstracts International*. 40(6):2584-B.
- Rothman, Esther P.(1969,August). "Need : the Teacher as a Specialist in Human Relation," *The Education Digest*. 32(1) : 34-36.
- Strickland, B.R. (1977). "*Internal - External Control of Reinforcement*," in Thomas Blasé (ed). *Personality Variables in Social behavior*. PP.219 - 280, New York : Jonh .Weluy and son.
- Strom, R.D. (1969). *Psychology for the Classroom*. New Jersey : Prentice Hall
- Tyler, Louis L. (1964,November) "The Concept of an Ideal Teacher Student Relationship" *The Journal of Educational Research*. 58(6) : 112-117
- Wiggins, Jerry S. and others. (1971). *The Psychology of personality*. Massachusetts : Addison - Wesley Publishers.
- Wright. (1981). *Role of teacher and learner* .Oxford : Oxford University Press

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบสอบถาม องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง ซึ่งมีทั้งหมด 8 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านส่วนตัวของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง () และเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน

1. สาขาวิชาที่ศึกษา

- () สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์
- () สาขาวิชาช่างไฟฟ้า
- () สาขาวิชาช่างกลโรงงาน
- () สาขาวิชาช่างยนต์

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

3. ค่าใช้จ่ายของนักเรียนบาท

4. รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ยเดือนละ.....บาท

5. สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง

- () ผู้ปกครองอยู่ร่วมกัน
- () ผู้ปกครองหย่าร้างกัน
- () ผู้ปกครองถึงแก่กรรม

6. อาชีพของผู้ปกครอง

- () รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
- () รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
- () ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	เมื่อยังไม่ใกล้ถึงกำหนดเวลาในการสอบ นักเรียนก็จะไม่ทบทวนบทเรียน					
2	นักเรียนติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับวิชาที่ เรียนอยู่เสมอ					
3	นักเรียนขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพื่อประสบ ความสำเร็จในชีวิต					
4	นักเรียนพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนจะ ปฏิบัติงาน					
5	นักเรียนขยันทำงานที่ครูมอบหมายให้					
6	นักเรียนคุยกับเพื่อนในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน					
7	นักเรียนไม่เคยส่งการบ้านหรือภาระงาน ที่ครู มอบหมาย					
8	นักเรียนพอใจกับผลการเรียนที่ผ่านมา					
9	นักเรียนไม่ท้อถอยในการทำงานที่ได้รับ มอบหมายแม้ว่างานนั้นจะยากเพียงใดก็ตาม					
10	นักเรียนมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้ด้วย ความสามารถของตนเอง					
11	นักเรียนหมั่นหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนา ความรู้ความสามารถของตนเอง					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	สิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตของนักเรียนส่วนใหญ่ ถูกกำหนดโดยบุคคลที่มีอำนาจต่อนักเรียน					
2	นักเรียนไม่ยอมรับความผิดพลาดจากการกระทำของตนเอง					
3	นักเรียนเรียนได้สำเร็จขึ้นอยู่กับตัวของนักเรียน					
4	นักเรียนมีผลการเรียนดีเพราะความสามารถของนักเรียนเอง					
5	พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนส่วนมากเกิดจากการได้รับการตามใจจากผู้ปกครอง					
6	นักเรียนไม่แน่ใจในความสำเร็จจากการวางแผนการ ดำเนินชีวิตด้วยตัวของนักเรียนเอง					
7	นักเรียนไม่สามารถควบคุมการดำเนินชีวิตตามเป้าหมายได้					
8	การประสบความสำเร็จของนักเรียนเกิดจากความตั้งใจของนักเรียนเอง					
9	นักเรียนไม่จำเป็นต้องวางแผนการดำเนินชีวิตล่วงหน้าไว้มากเพราะหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นเพราะโชคเคราะห์เท่านั้น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
10	นักเรียนยอมรับความผิดพลาดจากการกระทำ ของตนเอง					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	สิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตของนักเรียนส่วนใหญ่ถูก กำหนดโดยบุคคลที่มีอำนาจต่อนักเรียน					
2	นักเรียนไม่ยอมรับความผิดพลาดจากการ กระทำของตนเอง					
3	นักเรียนได้รับความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับตัวของ นักเรียน					
4	นักเรียนมีผลการเรียนดีเพราะความสามารถของ นักเรียนเอง					
5	พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนส่วนใหญ่เกิด จากการได้รับการตามใจจากผู้ปกครอง					
6	นักเรียนไม่แน่ใจในความสำเร็จจากการวางแผนการดำเนินชีวิตด้วยตัวของนักเรียนเอง					
7	นักเรียนไม่สามารถควบคุมการดำเนินชีวิตตาม เป้าหมายได้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
8	การที่นักเรียนประสบความสำเร็จนั้นมาจาก ความพยายามของนักเรียนเอง					
9	นักเรียนไม่จำเป็นต้องวางแผนการดำเนินชีวิต ล่วงหน้าไว้มากเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมา จากโชคเคราะห์เท่านั้น					
10	นักเรียนยอมรับความผิดพลาดจากการกระทำ ของนักเรียน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนกับผู้ปกครอง</u>						
1	นักเรียนช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน					
2	นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ปกครอง					
3	นักเรียนปฏิบัติตามเมื่อผู้ปกครองให้คำแนะนำ ในเรื่องการดำเนินชีวิต					
4	นักเรียนช่วยผู้ปกครองประหยัดค่าใช้จ่าย					
5	นักเรียนไม่ช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน					
6	นักเรียนไม่ทำตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง					
7	นักเรียนชอบโต้แย้งกับผู้ปกครอง					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของผู้ปกครองกับนักเรียน						
8	ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนให้นักเรียนประพฤติใน สิ่งที่ถูกต้อง					
9	ผู้ปกครองให้ความสนใจใกล้ชิดเอาใจใส่นักเรียน					
10	ผู้ปกครองเข้มงวดกวดขันให้นักเรียนทำการบ้าน					
11	ผู้ปกครองจะทำโทษเมื่อนักเรียนประพฤติตนไม่ ถูกต้อง					
12	ผู้ปกครองให้ความสนใจเมื่อนักเรียนมีปัญหา ปรึกษา					
13	ผู้ปกครองให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการคบ เพื่อน					
14	ผู้ปกครองให้นักเรียนบอกเหตุผลของการกระทำ นั้นก่อนตัดสินว่าถูกหรือผิด					
15	เมื่อนักเรียนเจ็บป่วยผู้ปกครองจะคอยดูแล					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
<u>สถานที่เรียน</u>						
1	ขนาดของห้องเรียนมีสัดส่วนพอดีกับจำนวนนักเรียน					
2	ภายในบริเวณของห้องเรียนปราศจากกลิ่นรบกวน					
3	ห้องเรียนสะอาดเรียบร้อยไม่มีเศษขยะเกลื่อนกลาด					
4	ในขณะที่นักเรียนเรียนจะได้ยินเสียงรบกวนจากภายนอก					
5	ตำแหน่งที่นักเรียนนั่งมองเห็นสื่อการสอนชัดเจน					
6	อากาศในห้องเรียนถ่ายเทสะดวก					
<u>สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน</u>						
7	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
8	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนใช้งานได้ดี					
9	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนล้ำสมัย					
10	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการใช้งาน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับกับอาจารย์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของนักเรียนต่ออาจารย์						
1	นักเรียนทำความเคารพเมื่อพบกับอาจารย์					
2	นักเรียนขอคำปรึกษาจากอาจารย์เมื่อมีปัญหาเรื่องการค้าดำเนินชีวิต					
3	นักเรียนยึดถือการปฏิบัติตนที่ดีของอาจารย์มาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต					
4	นักเรียนไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์					
5	นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์					
6	นักเรียนไม่นำการปฏิบัติตนที่ดีของอาจารย์มาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต					
การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนักเรียน						
7	อาจารย์เอาใจใส่พฤติกรรมการณ์การเรียนของนักเรียน					
8	อาจารย์ให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการเลือกคบเพื่อน					
9	อาจารย์ไม่ตักเตือนเมื่อนักเรียนประพฤติตนไม่ถูกต้อง					
10	อาจารย์ให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหาในการดำเนินชีวิต					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11	อาจารย์ไม่ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนขอคำปรึกษาเรื่องการเรียนรู้					
12	เมื่อนักเรียนมีปัญหาเรื่องเรียน อาจารย์ก็ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน					
13	อาจารย์ไม่สนใจแม้นักเรียนจะมีผลการเรียนลดลง					
14	อาจารย์อบรมสั่งสอนให้นักเรียนเป็นผู้มีความประพฤติดี					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	นักเรียนกับเพื่อนให้ความสนใจต่อความรู้สึกของกันและกัน					
2	นักเรียนกับเพื่อนให้ความช่วยเหลือกันอย่างเต็มใจ					
3	นักเรียนกับเพื่อนให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการทำงานกลุ่ม					
4	เพื่อนชอบพูดล้อเลียนในจุดด้อยของนักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
5	นักเรียนมักพูดล้อเลียนเพื่อนที่มีปมด้อย					
6	นักเรียนไม่ยอมรับเพื่อนที่มีฐานะด้อยกว่าให้เข้าร่วมอยู่ในกลุ่ม					
7	เพื่อนหัวเราะเยาะเมื่อนักเรียนตอบคำถามที่ครูถามไม่ได้					
8	นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม					
9	นักเรียนกับเพื่อนช่วยกันแก้ปัญหาเมื่อเกิดความผิดพลาดในการทำงาน					
10	นักเรียนกับเพื่อนให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน					
11	นักเรียนกับเพื่อนรับฟังปัญหาซึ่งกันและกัน					
12	นักเรียนกับเพื่อนแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นต่อกัน					
13	นักเรียนกับเพื่อนมีความเอื้อเฟื้อซึ่งกันละกัน					
14	นักเรียนกับเพื่อนพูดจาถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน					
15	นักเรียนกับเพื่อนยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
16	นักเรียนกับเพื่อนไม่ชอบระบายความทุกข์ต่อกัน					
17	นักเรียนกับเพื่อนให้อภัยต่อกันเมื่อมีใครทำผิดพลาด					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบได้					
2	นักเรียนสามารถควบคุมกิริยา วาจาของตนเองได้ แม้จะถูกผู้อื่นทำให้เจ็บใจ					
3	นักเรียนไม่ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสีย เพราะคำนึงถึงชื่อเสียงของตนเอง					
4	แม้ว่าแบบฝึกหัดค่อนข้างน่าเบื่อหน่ายแต่นักเรียนก็ทำจนเสร็จ					
5	นักเรียนหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น					
6	การแสดงอารมณ์โกรธอย่างเต็มที่ถือว่าเป็นการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง					
7	นักเรียนไม่มาเรียนในวิชาที่น่าเบื่อ					
8	นักเรียนแต่งเครื่องแบบถูกต้องตามที่โรงเรียนกำหนดไว้					
9	นักเรียนเคยยกพวกไปช่วยแค้นเพื่อนที่ถูกทำร้าย					
10	นักเรียนแสดงอาการนิ่งเฉยไม่ตอบโต้เพื่อยุติการล้อเลียนของเพื่อนเพื่อทำให้ไม่เกิดการทะเลาะวิวาท					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11	ก่อนที่นักเรียนจะกระทำการใดๆ จะไตร่ตรองถึง ผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นเสมอ					
12	นักเรียนข้ามถนนตรงที่คิดว่าสะดวกแม้ไม่ใช่ทาง ม้าลาย					
13	นักเรียนไม่เคยนำอาวุธใดๆ มาโรงเรียน เพราะ เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ					
14	นักเรียนจะปรับปรุงแก้ไขตนเองทันทีเมื่อพบว่า ตนมีข้อบกพร่องทั้งในเรื่องการเรียนและความ ประพฤติของตนเอง					
15	นักเรียนขออนุญาตก่อนที่จะหยิบของของผู้อื่น มาใช้					
16	นักเรียนเห็นว่าการรักษาความสะอาดภายใน บริเวณโรงเรียนเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รักษา ความสะอาดเท่านั้น					
17	นักเรียนคิดว่าการเอาใจเปรียบผู้อื่นเป็นเรื่อง ธรรมดาของสังคมที่การแข่งขันสูงดังเช่นใน ปัจจุบัน					

ภาคผนวก ค คำอธิบายจำแนกเป็นรายข้อ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามนិษฐ์ยในการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.217
2	3.974
3	2.329
4	2.475
5	3.481
6	2.755
7	3.538
8	2.709
9	3.800
10	3.989

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7935

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความเชื่ออำนาจในตน

ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	2.559
2	3.026
3	3.583
4	3.533
5	2.917
6	2.755
7	3.632
8	3.033
9	3.631
10	2.746

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8365

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	2.687
2	3.215
3	3.026
4	2.368
5	3.974
6	2.393
7	2.749
8	2.966
9	3.989
10	3.926
11	3.441
12	3.974
13	2.329
14	2.818
15	3.099

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8353

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.217
2	3.974
3	2.329
4	3.481
5	2.755
6	3.538
7	2.709
8	3.800
9	3.862
10	3.211

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7856

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	4.399
2	2.032
3	2.858
4	4.580
5	2.966
6	2.789
7	2.646
8	2.640
9	3.416
10	4.604
11	5.364
12	2.650
13	3.274
14	3.026
15	3.122
16	2.887
17	3.042

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8630

ตาราง10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
อาจารย์

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.875
2	2.818
3	4.041
4	4.333
5	3.526
6	3.695
7	2.818
8	2.755
9	4.926
10	4.333
11	3.326
12	5.000
13	3.000
14	3.000

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8587

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.215
2	3.526
3	4.478
4	2.561
5	3.033
6	2.393
7	5.620
8	3.695
9	5.199
10	2.370
11	3.480
12	3.596
13	4.951
14	4.478
15	3.026
16	2.568
17	3.533

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9074

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ - สกุล	นางสาวพรสิริ มั่นคง
วัน เดือน ปีเกิด	22 เมษายน 2523
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ในปัจจุบัน	176 ถนนสุขุมวิท 97/1 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260
สถานที่ทำงาน	บริษัท กรุงเทพธนาคม จำกัด อาคารต้นสนทาวเวอร์ ชั้น 12 เลขที่ 900 ถนนเพลินจิต เขต ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2540 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2544 ปริญญาตรี การศึกษาศึกษาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร